ATEITIS

SAUSIS—JANUARY — 1985 VOL. LXXV No. 1

ALP 1786 Nr. 1-10

ATEITIS

SAUSIS—JANUARY 1985 Vol. LXXV No. 1.

ATEITININKŲ FEDERACIJOS LEIDŽIAMAS KATALIKIŠKOS-LIETUVIŠKOS ORIENTACIJOS MĖNESINIS ŽURNALAS

Neverkite kanklės (eil). 1
Kaip ten yra su tuo „Užgimiau iš naujo" — kun. dr. E. Gerulis 2
Pašaukimas — E. Putrimas 8
Iš „Ateities" ir Ateitininkų praeities — R. Kubiliūtė 10
Simonas Daukantas — V. Liulevičius 11
Karys — T. Klimas j 12
Kokia veikla po studentavimo — R. Kubiliūtė 15
Kun. dr. A. Paškaus „Asmuo ir laisvė" — R.K. 16
Pašnekesys su senute — A. Tijūnėlis 17
Prieš 500 metų — V. Bublytė 18
Aš čia gyva — D. Polikaičio plokštelė — R.K. 20
Gera dovana vaikams — R.K. 21
VEIKLA 22

Šį numerį redagavo S. Petersonienė ir išdėstė A. Jasaitytė. Ant viršelio: pirmoji „Ateities" žurnalo redakcija. Nuotraukos: L. Daukša (1, 7, 9), J. Kuprys (16, 22), V. Bacevičius (23), V. Kuprytė (24, 25), P. Gasparonio (25, 26).

VYRIAUSIA REDAKTORĖ: Stasė Petersonienė, 2534 West 40th Street, Chicago, IL 60632, USA. Tel.: (312) 847-1693

REDAKCINĖ KOLEGIJA: Rima Janulevičiūtė, Ramunė Kubiliūtė, Gytis Liulevičius, Vėjas Liulevičius, Linas Palubinskas, Raminta Pemkutė, Arūnas Pemkus, Darius Polikaitis, Birutė Tamulynaitė, Arvydas Žygas.

TECHNINIS REDAKTORIUS: Jonas Kuprys

ADMINISTRATORIUS: Juozas Polikaitis, 7235 South Sacramento Ave., Chicago, IL 60629, USA. Tel.: (312) 434-2243.

Rankraščių kalbą taiso J. Masilionis. Viršelio antraštė Jono Kuprio.

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20.00 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published monthly, except July and August, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada $12.00. Single copy $1.50. Second class postage paid at Chicago, Illinois. © 1985 by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis. All rights reserved.

NEVERKITE KANKLĖS

Žodžiai iš Lietuvos

Kyla ūkanos, prieblanda merkias,
Tuoj tėvynėj užmigs ajerai.
Tik neverkite, kanklės, neverkit,
Dar sugrįš džiugesni vakarai.

Dūžta šviesios gyvenimo viltys,
Net gegužy žiedų nerandu.
Tik neverkit, neverkit, nutilkit,
Širdyje man ir taip jau skaudu.

Nors žinau, laisvės vėjai suūžę
Dvelks į Lietuvą džiaugsmo kvapu,
Bet kiek daug jau už laisvę palūžę,
Kas prikels juos iš smėlio kapų.

Kankiniams kas, miglom išsisklaidžius,
Brangų laiką jaunystei grąžins.
Kas kalėjime tundroj praleistą
Atminimo vainiką nupins.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO

Didžiai Gerbiamai ATEITIES Redaktorei

Kun. V. Bagdanavičiaus X.6 d. teigimu, Amerikos vyskupai vis labiau ima rūpintis „naujojo užgimimo" arba „born again" temos plėtimu tikinčiųjų tarpe.

Įdomiu sutapimu šiuo klausimu pradėjo domėtis ir mūsų akademiškasis jaunimas. Žiūr. vienos skautės laišką kun. dr. E. Geruliui:

Gerbiamas kunige, Kanadoje, Jubiliejinėje Lietuvių skautų stovykloje bendrų iškilmingų pamaldų metu per pamokslą Jūs vienu kitu sakiniu prasitarėme apie reikalingumą atgimti iš naujo. Manau, ši tema yra svarbi, bet mūsų katalikiškoji tiek spauda, tiek ir sakykla šios temos visai nenagrinėja. Informacijų ieškojau knygyne, keliuose teologiniuose žodynuose, bet ir ten neradau aš nei „Born Again", nei „Rebirth", nei „Second Birth". Todėl, būkite geras, parašykite šiuo klausimu bent vieną informacinį straipsnį. Ačiū. Budėkime!

„Atgimimo iš naujo" temos populiarinimui nuoširdžiai pritaria ir vyskupas P. Baltakis. Žiūr. jo X.1 d. laišką, rašytą man:

Nuoširdus ačiū už malonų laišką, liečiantį „atgimimą iš naujo". Tai yra tiesa, kad apie tai labai retai tekalbama ir tiek katalikai, tiek evangelikai tikrai bus dėkingi jei tuo klausimu parašysite. Aš manau, kad „Draugas" mielai įdės į šeštadienio ar religinį skyrių. Tuo tarpu aš turiu daugiau darbų, negu laiko ir nežinau, ar ką nors surasiu, kas parašytų. Čikagoje būsiu lapkričio 20-25. Gal teks susitikti.

Ačiū ir iki pasimatymo.

Vysk. Paulius

Net abu Amerikos prezidentiniai kandidatai X.7 d. T.V. diskusijų metu turėjo visuomenei pasisakyti „BORN AGAIN" klausimu. Tai rodo temos aktualumą. Gal šios temos nagrinėjimas galėtų tilpti „Ateityje?"

Su Kristumi —
Kun. dr. Eugenius Gerulis

KAIP TEN YRA SU TUO „UŽGIMIMU IŠ NAUJO"

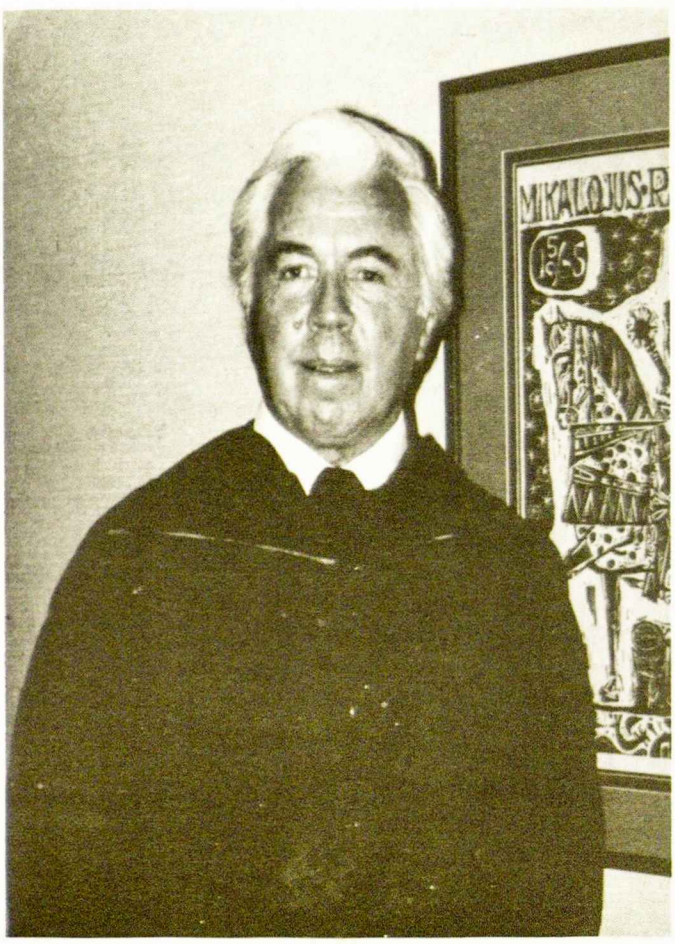

Kun. dr. E. Gerulis

Kun. dr. Eugenius Gerulis

Ar gražusis ateitininkų šūkis VISA ATNAUJINTI KRISTUJE priklauso prie regeneracijos, ar prie sanktifikacijos? Ar turi jis ką bendro su „naujuoju užgimimu"?

Šv. Raštas, aiškindamas amžinojo gyvenimo reikalą, taip išsireiškia: a) Kartais regeneracija yra pristatoma kaip „pastojimas", žiūr. Jok. 1:18, Authorized King James Version, arba kaip „naujas gimimas", žiūr. Jn. 1:13; 3:7; b) Kartais regeneracija vaizduojama kaip „dvasinis prisikėlimas", žiūr. Rom. 6:13; Ef. 2:5-6; Kol. 2:12; 3:1-2; c) Kartais regeneraciją matome kaip „atkūrimą", žiūr. Ef. 2:10; 4:24; 2 Kor. 5:17.

Šio įvairumo poveikyje krikščionių tarpe į žmogaus „antrąjį gimimą" žvelgiama įvairiai. Dauguma tikinčiųjų mano, kad ATGIMIMAS ir ATKŪRIMAS yra du atskiri, skirtingi dalykai. Didesnio skirtumo neįžvelgdami tarp žodžių „pastoti" (to beget) ir „gimdyti" (give birth to), jie yra nuomonės, kad žmogus galįs „gimti iš naujo" dar tebeturėdamas savo fizinį, medžiaginį „kūną ir kraują". Sakoma: „Vox populi, vox Dei", bet kartais būna išimčių: prisiminkime Koperniko atvejį... Todėl šiame rašinyje nekartosime minėtos daugumos įsitikinimų (kas skaitytojams gal daugiau ar mažiau jau yra žinoma, bet

Nikodemo apsilankymas pas Jėzų. Dail. Luberoff

minties perspektyvos pagilinimui atskleisime rečiau užtinkamų vaizdų.

Kaip kad visi žinome, žmogaus atgimimo reikalingumą iškėlė KRISTUS. Tai įvyko Nikodemo vizito metu (Jn. 3:1).

Nikodemas buvo žymus žydų veikėjas, vyriausybės narys, teologijos profesorius. Jis jau kurį laiką atsargiai, iš tolo stebėdamas, domėjosi nuostabiu JĖZAUS KRISTAUS asmeniu. Jis norėjo su KRISTUMI susitikti, pasikalbėti, bet čia buvo viena kliūtis: anuomet žydų aukštuomenė į Jėzų žvelgė kaip į kokį heretiką, žmonių kurstytoją, maištininką. Su „tokiu" asmeniu viešai susitikti kilmingam Nikodemui buvo nepatogu. Jis vengė, bijojo viešosios opinijos kritikos. Todėl pas KRISTŲ jis atvyko naktį, slapčia... Šį vizitą KRISTUS panaudojo paskelbti žmonijai vieną svarbią tiesą: JEI ŽMOGUS NEUŽGIMS IŠ NAUJO, JEI NEBUS ATGIMDYTAS IŠ DVASIOS, NEGALĖS MATYTI DIEVO KARALYSTĖS (Jn. 3:3; plg. Jer. 31:31-34; Ezek. 11:19; 36:26-27; Ps. 51:10).

Čia įsidėmėtini trys dalykai:

Pirma: KRISTAUS žodžiai čia skamba ne kaip eilinis patarimas, bet kaip tvirtas potvarkis ir vienintelė išeitis!

Antra: Nikodemas buvo giliai tikintis, moralus, religingas ir geras žmogus. Nepaisant visų šių jo teigiamybių, šiam dievotam asmeniui Kristus priminė: NESISTEBĖK, KAD **KIEKVIENAS,** ŽENGDAMAS DIEVO KARALYSTĖN, PRIVALĖS UŽGIMTI IŠ NAUJO, PRIVALĖS TURĖTI NAUJĄ PRIGIMTĮ (Jn. 3:7).

Kaip matome, nepaisant didžio dievotumo laipsnio, kiekvienas tikintis, žengdamas Dievo karalystėn, turės būti naujai atgimdytas, privalės susidėti ne iš „kūno ir kraujo", o iš dvasios!

Trečia: Žmogus, kad galėtų matyti ir įžengti į naują pasaulį, į Dievo būsimą karalystę, į vestuvių puotą, privalės turėti naują, perskaidrintą, dvasinį kūną, aprengtą, metaforiškai tariant, baltutėliu drabužiu!

Kada visa tai įvyks?

Naujajame Testamente graikiškas žodis PALINGENESIA — „regeneracija", „atstatymas" yra užtinkamas vos du kartus: Mt. 19:28 ir Tit. 3:5.

Šį informacijos mažumą pastebėję, neapsigaukime pražūtingai, kaip kad anas „Titanikos" laivo kapitonas, nekreipęs dėmesio į mažą ledo viršūnėlę, kyšančią iš vandens. Geriau pasekime „Arkos" kapitono pavyzdį. Nojus, kad ir mažoje šakelėje, įžvelgė didžią žinią! (Prad. 8:11).

Žodį REGENERACIJA vertėjai verčia į naujas gimimas, atstatymas, atnaujinimas, atkūrimas, naujas gyvenimas, pri(si)kėlimas, naujas kūrinys, padarytas gyvu, Dievo vaikai, ir panašiai. Kaip matome, žodyje REGENERACIJA telpa įvairūs išsireiškimai, susiję su žmogaus amžinuoju gyvenimu, su „naujuoju" arba „antruoju" užgimimu (Mt. 22:11-12; Lk. 5:36; Apr. 3:5; 21:1, 2,5).

Ši „naujo gimimo" tiesa tiek anuomet Nikodemui, tiek ir šių dienų žmonėms tebėra sunkiai suprantama (Jn. 3:9-10; 1 Kor. 2:14). Mūsų laikais juk daug kas mano: Užtenka tik su atgaila įtikėti, asmeniškai priimti JĖZŲ KRISTŲ, **ir jau iš karto tampi „NAUJAI UŽGIMUSIU"!**

Pasirodo, čia reikalas nėra taip jau paprastas, kaip kad daugelis yra linkę manyti. Šią žmonių silp-

nybę priminė ir pats KRISTUS (Jn. 3:11-12).

Be to, aiškiau suprasti „antrojo užgimimo" reikalą apsunkina graikiško žodžio GENNAO vertimų įvairumas.

Šis žodis N. Testamente randamas 97 kartus ir gali būti verčiamas labai įvairiai, nes turi plačią prasmę, apima visą arba dalis proceso, kurio dėka atsiranda naujas žmogus. Jis yra verčiamas, atsižvelgiant į turinio įvairias aplinkybes, į veisti, apvaisinti, pastoti, už(si)megzti, pra(si)dėti, tapti nėščia, būti nėščia, gimdyti, gimti, tapti tėvu, ir panašiai. Netikslumas atsiranda, jei vertėjas, neįsigilinęs į turinį, vietoje žodžio „pastojo", vartoja žodį „pagimdė", arba jei „buvau pagimdytas" verstų į „gimiau", arba „būsiu prikeltas" į „prisikelsiu", arba „prikėlimas" į „prisikėlimas". Tada gautųsi labai skirtinga, o kartais net ir klaidinanti prasmė!

Pažvelkime į apaštalo Petro pirmo laiško pirmo skirsnelio trečią eilutę. Čia ryškiai matome, kaip įvairūs vertėjai minėtą graikų žodį įvairiai verčia. Authorized King James ir Thompson's versijose matome: **„BEGOTTEN"**, bet septyniose kitose angliškose versijose tą patį žodį verčia į: **„born again"** — Living Bible, Phillip Modern English Bible;

„born anew" — Revised Standard Version Bible;

„new life" — Today's English Version Bible;

„new birth" — New English Bible; Jerusalem Bible; New International Version Bible.

Panašiai pasielgė ir septyni lietuviai vertėjai: Pipiras, Eynoris, Skvireckas, Jūrėnas, Burbulys, Kavaliauskas ir Vėlius. Jie žodį „begotten" išvertė į „atgimdė" arba „atgimdęs".

Dar ryškesnį vertimų skirtumą matome apaštalo Jono pirmojo laiško penkto skirsnelio pirmoje eilutėje; Jerusalem Bible išvertė į:

„begotten... begot... begets".

Panašiai išvertė ir Authorized King James Version. O lietuviai vertėjai tai išvertė į:

„gimęs... pagimdė... gimęs", arba net į:

„gimęs... Gimdytoją... gimusįjį".

Pažvelkime, kad ir į apaštalo Povilo pirmojo laiško korintiečiams ketvirto skirsnelio penkioliktą eilutę. Čia žodį **„begotten"** (Authorized King James Version) arba **„begot"** (Jerusalem Bible) mūsų vertėjai Pipiras, Eynoris, Skvireckas ir Vėlius verčia į „pagimdžiau", o Jūrėnas, Kavaliauskas ir Burbulys į „pasidariau", „esu tapęs", arba „tapau" tėvu.

Panašių įvairumų matome ir verčiant žodį APOKYEO (žiūr. Jn. 1:18).

Žodžiai GENNAO („to beget" arba „give birth to") ir ANAGENNAO („to beget again" arba „to bring again to birth") nurodo atnaujinimo **pradinį** veiksmą, impulsinį aktą (1 Jn. 5:1, 18; 1 Pet. 1:3, 23, Authorized King James Version), o žodžiai ANAKAINOSIS ir ANAKAINOO nurodo at(si)naujinimą **procese,** laiko tekmėje (Rom. 12:2; Tit. 3:5; 2 Kor 4:16; Kol. 3:10; Douglas, p. 1080). Visi šie žodžiai turi ryšio su pastojimu, gimdymu, gimimu, atgimimu, atkūrimu, prikėlimu.

Kaip kad žodis GENNAO, taip ir panašios prasmės žodžiai ANAGENNAO, GENNETHENAI, GINAMAI, literaliniai arba metaforiniai, alegoriniai, pavartoti, jei yra verčiami **ne**atsižvelgiant į turinio įvairias aplinkybes, žaloja originalo prasmę.

Todėl netenka stebėtis, kad asmenys tokių vertimų poveikyje dvasine prasme esą tik embriologinėje „begotten" stadijoje, manosi esą jau atsiekę „born again" — naujai užgimusio arba naujai atgimdyto fazę!

Čia evangelistas Billy Graham (p. 154) perspėja, kad vien kilnių jausmų dvelktelėjimas dar nėra „antrasis užgimimas", o taip ir atgaila (p. 168) arba krikštas — prisirašymas prie parapijos — irgi nebūtinai reiškia „antrąjį gimimą".

Kaip žinome, tikinčiųjų tarpe yra dvi ryškesnės pažiūros: vieni mano, kad „naujas" arba „antrasis" užgimimas įvyksta jau čia dabar, kai dar esame „kūnas ir kraujas", kiti mano, jog tenka bręstant laukti antrojo KRISTAUS atėjimo, kad tada būtume „naujai atgimdyti" dvasioje.

Įdomu, kad žydai DIEVO vaikais tapo ne per „pastojimą" ir „gimimą", bet išrinkimo keliu (by election).

Senovėje pagonys, iš stabmeldybės perėję į žydų tikybą, buvo vadinami „naujagimiais" (Jebamoth 22a, Babylonian Talmud; ir Unger, p. 916).

Ir pirmieji krikščionys, sekdami šią žydų terminologiją, krikščionybėn perėjusius asmenis vadindavo „naujai gimusiais", t.y. asmuo, tapęs Bažnyčios nariu, gaudavo „naujagimio" vardą (A. Ringwald, The New International Dictionary of New Testament Theology, Vol. 1, p. 180).

Pirmųjų šimtmečių Bažnyčios teologai regene-

racijos klausimo plačiau nenagrinėjo; jie regeneraciją siejo su nuodėmes atleidžiančia KRIKŠTO malone (Packer, p. 441; Tulaba, p. 392-393).

Krikštas, kaip žinome, yra ne vien vidaus stovio išorinis paliudijimas, arba viešas apsisprendimo antspaudas, bet, dažnu atveju, tik liturginė ceremonija, nerefleksuojanti krikštijamo asmens (kūdikėlio) vidinio religinio stovio. Gal todėl apaštalai Povilas ir Jonas krikštui didesnio dėmesio ir neskyrė (žiūr. Jn. 4:2; 1 Kor. 1:14-17).

Iš krikščionių į krikštą mažiausiai kreipia dėmesio quakeriai, gi baptistai įtikėjusių krikštui skiria didžią reikšmę. Ortodoksai, liuteronai, episkopalai, o ypač katalikai, krikšto vertę stipriai pabrėžia. Jie krikštą riša net su regeneracija; jiems krikštas tai regeneracijos instrumentas (Mt. 28:19; Jn. 3:5; Ap. d. 10:47; Kol. 2:12; Gal. 3:27; Mk. 16:16; Rom. 6:3-5; Tit. 3:5; Ap. d. 2:38; 22:16).

Liuteronizmas teigia, kad kūdikis vandens krikšto metu tampa matomos Bažnyčios nariu, bet tai dar nereiškia, kad krikštas jam automatiškai suteikia išganymą; liuteronų teologo Valentine nuomone, krikštas kūdikio neregeneruoja (Valentine, Christian Theology, Vol. 2, p. 329-300). Krikštas esąs tik besivystantis pasiruošimas kelionėje į išganymą.

Romos katalikų teologai prie regeneracijos, šalia Dievo veikimo, priskiria ir žmogaus pastangas, nuopelnus, kuriais užsitarnaujamas dangus. Nepaisant, kad malonės eros laikotarpyje išganymo scenoje žmogaus gerų darbų vaidmens tikroji, biblinė pozicija Romos vyresniajai hierarchijai yra seniai žinoma (žiūr. Skvireckas, p. 363, 27-tas komentaras, Rom. 3:27-28 ir 4:4), tačiau ji šios tiesos nepopuliarina. Todėl nenuostabu, kad plačioje liaudyje tebėra įsišaknijusi klaidinga nuomonė, jog žmogus pats galįs pasiekti dangų savo paties nuopelnais.

Kurį laiką panašiai galvojo ir ankstyvojo liuteronizmo atstovai, prie regeneracijos priskirdami visą žmogaus pastangų procesą, kuriuo remiantis nuodėmingas individas siekdavo justifikacijos ir regeneracijos. Vėlesnis liuteronizmas žmogaus nuopelnų neberiša su justifikacija, ir sanktifikacijos nebesieja su regeneracija (Tit. 3:5). Dabarties evangelikų supratimu, išganymo kelyje žmogus tegali apsireikšti tik su „tikiu" arba „netikiu". Dabartinėje MALONĖS dispensacijoje iš žmogaus reikalaujama tik atgailos ir tikėjimo (Ap. d. 3:19; Isa. 55:7). Bet kur tikrai tikima, ten ir klausoma, o kur klausoma, ten ir mylima, o kur mylima, ten apsireiškiama gerais darbais. Bet čia geri darbai yra ne sąlyga, ne nuopelnas, o tikinčio žmogaus prievolė ir pareiga.

16 ir 17-me šimtmetyje į atsivertimą vis dar buvo žvelgiama kaip į regeneraciją, užmirštant, kad atsivertimas priklauso nuo Dievo ir žmogaus, gi regeneracija, atkūrimas — vien tik nuo Dievo, nes „naujai užgimę" žmonės bus gimę jau „ne iš kraujo, nei iš kūno noro, nei iš vyro valios, bet iš DIEVO" (Jn. 1:13 — Tulabos vertimas).

Net ir Kalvinas (1509-1564) neįžvelgęs didesnio skirtumo tarp atsivertimo ir regeneracijos. Jis manė, kad regeneracijos dėka įvyksta atsivertimas bei toliau bręstama atsinaujinimu ir sanktifikacija (Lev. 11:44; 20:7-8), keliaujant žmogui į glorifikaciją (1 Jn. 3:1-3; Rom. 8:29-30). Bet jei regeneracija (arba bent jos užuomazga) prasideda ne „prisikėlimo", o „pastojimo" ir sanktifikacijos metu, tada Kalvino mintijimas, atrodo, buvo tikslus.

Moderniųjų laikų protestantų teologai pagaliau įžvelgė, kad regeneracija nepriklauso nuo žmogaus valios, o yra priklausoma tik nuo dieviškos „sėklos" pasodinimo, iš ko žmoguje dygsta tikėjimas, atgaila ir kitos dorybės (1 Jn. 3:9; 1 Pet. 1:23; Jok. 1:18). Ir toji „sėkla" auga, bręsta, šv. DVASIAI vedant, kol, DIEVO laikui atėjus, įvyks „naujasis atgimdymas", tai yra: regeneracijos realizavimasis. Taigi, regeneracija savo esmėje yra vieno DIEVO darbas (Jn. 3:5-6; Rom. 6:13; Ef. 2:5, 10; 1 Pet. 2:9; Rom. 3:10; Jn. 3:8; Tit. 3:5; Ef. 4:22-24). Čia veikia visa TREJYBĖ: TĖVAS (Jn. 5:21; Jok. 1:17-18), SŪNUS (Jn. 5:21; 2 Kor. 5:18; 1 Jn. 5:12" ir šv. DVASIA (Jn. 3:6; Tit. 3:5). Regeneracija — tai DIEVO aktas, kurio dėka mirtingas žmogus bus prikeltas amžinam gyvenimui. Čia žmogaus valia nedalyvauja. Kaip kad natūraliame pastojime, nėštume ir gimime kūdikio valia nepasireiškia, taip ir dvasiniame atgimime žmogaus valia yra visai pasyvi. Kaip kad medžiaginio kūno iš mirties prikėlime kūnas niekuo prie prisikėlimo neprisideda, taip ir regeneracijos darbe žmogaus nuopelno nėra (Fil. 1:6; Ef. 2:10). Žmogui regeneraciją atlieka DIEVAS, ir visa garbė priklauso tik Jam vienam! Kalviniškai tariant: SOLI DEO GLORIA!

Tiesa, regeneracija turi ryšio su atsivertimu, krikštu, su justifikacija, sanktifikacija ir glorifikacija, bet tai nėra vienas ir tas pats dalykas.

Justifikacija yra priežastis; regeneracija yra tos priežasties vaisius, efektas.

Justifikacija ir sanktifikacija turi reikalo su nuodėmės problema, gi regeneracija — su nauja pri-

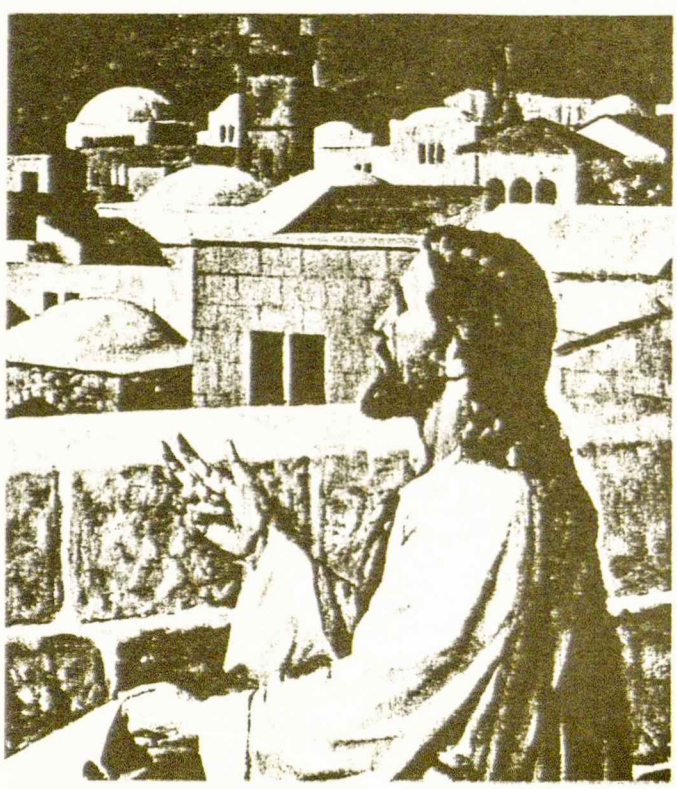

gimtimi, su amžinuoju gyvenimu.

Per justifikaciją pasikeičia DIEVO ir žmogaus santykiai, gi per regeneraciją pasikeičia žmogaus moralinė ir dvasinė prigimtis (Gal. 2:20; Ef. 2:10; 1 Pet. 1:23; 2 Pet. 1:4). Pirmuoju atveju DIEVAS žmogui atleidžia nuodėmes, antruoju atveju žmogus iš mirtingo pražūties kelio yra perkeliamas į gyvenimo kelią.

Regeneracija nėra reformacija, nėra seno drabužio atstatymas naujais lopais, nėra senosios žmogaus prigimties reformavimas ar remontavimas. Regeneracija — tai **NAUJOS PRIGIMTIES** gavimas-priėmimas (Unger, p. 152; 1 Kor. 15:50; Mk. 2:21-22) Ezek. 36:25-27; Ef. 4:22:24; Kol. 3:9-10; Gal. 2:20; 2 Kor. 5:17).

Laiko atžvilgiu justifikacijai užtenka momentalaus DIEVO sprendimo žmogui išteisinti; panašiai momentali bus ir regeneracija. Gi žmogaus sanktifikacijai-šventėjimui, dvasiniam augimui ir brendimui reikia ilgesnės laiko tėkmės.

Jei sanktifikacija yra medžiaginiame kūne dvasinio gemalėlio augimas, tai regeneracija yra jo dvasinis užgimimas (1 Pet. 2:2; 2 Pet. 3:18). Jei šventėjimas auga laike, tai regeneracija arba atgimimas įvyks akimirksnyje. Šventėjimas yra procesas, regeneracija yra aktas (1 Pet. 1:3; 2 Kor. 4:16; Rom. 12:2).

Po šios apžvalgos žmogui vis viena kyla dar klausimas: — O kokiu būdu aš tapsiu „naujai atgimusiu ar atgimdytu"? Kas turi įvykti, kad iš kūdikėlio-gemalėlio stadijos pasiekčiau gimimo fazę, kad mano „kūnas ir kraujas" taptų dvasia?

Pažiūrėkime, ką apie šį visą reikalą sako pats KRISTUS; ką sako Jo apaštalai: Jonas, Petras, Povilas? Ką sako Jo evangelistai: Matas, Morkus, Lukas? Ką sako Jo pranašai: Izajas, Danielius, Ezekielis ir kiti.

Šventasis Raštas mums liudija:

1) Mūsų „antrąjį gimimą" arba prikėlimą iš mirusių nulemia ne žmogaus valia ar galia, o JĖZAUS KRISTAUS antrasis atėjimas (1 Kor. 15:51-54; Fil. 3:20; Isa. 43:6-7; 2 Kor. 5:18; Kol. 1:27; Ef. 2:5-6).

2) Dabar mes turime medžiaginį, fizinį kūną, gi po „užgimimo iš naujo" turėsime perskaidrintą, garbingą dvasinį kūną (1 Kor. 15:42-44; 15:49-50; Jn. 3:6; Fil. 3:21; 1 Jn. 3:2; Prad. 2:7; 3:19; 1 Kor. 15:46-47; 2 Kor. 5:2-5; Kol. 1:27).

3) Dabartinį žmogaus medžiaginį kūną persekioja ligos ir skausmai. Naujai atgimęs dvasinis žmogus nebesirgs, nebeturės skausmų (Apr. 21:4; 1 Kor. 15:48).

4) Naujai atgimęs dvasinis žmogus bus nemirtingas; mes gi dabar visi esame pakeliui į mirtį (1 Pet. 1:23; Prad. 3:19; Lk. 20:36; 1 Kor. 15:53-54; Apr. 21:6).

5) Naujai atgimdytas dvasinis žmogus nebebus nuodėmės persekiojamas; mes, kūniški žmonės, tebeesame nuodėmės šešėlio grėsmėje (1 Jn. 3:9; Rom. 7:14-24; 3:23; Gal. 5:17; 2 Pet. 1:4; Eccl. 7:20; 1 Pet. 1:17; 1 Pet. 4:17).

6) Naujai atkurtieji žmonės įžengs į Dievo karalystę (Jn. 3:3), arba, kaip kad Billy Graham sako: „Per naują gimimą galėsime įžengti į naują pasaulį" (p. 151).

7) Naujai atgimdytieji galės, pagal reikalą, būti matomi ir nematomi (Jn. 3:8; 20:19, 26; Mk. 16:12, 14).

8) Teismo dienoje naujai užgimę nestos į teismą bausmei gauti, bet dovanai atsiimti (2 Kor. 5:10; 1 Kor. 1:8).

9) Teismo dienoje jie nebus teisiami, bet teis ir valdys kitus (Jn. 5:24, 28-29; 1 Kor. 6:2-3; Apr. 2:26-28). Iš to matome, kad amžinybėje bus didžiai aktyvus gyvenimas, o ne amžinas poilsiavimas; todėl mūsų paprotys mirusiam vis linkėti **„amžiną atilsį"** nėra tikslus, nes nei kapo duobė yra amžina, nei pomirtinis gyvenimas amžinas poilsis...

10) Kaip kad JĖZUS KRISTUS, prisikėlęs iš mirusių, tapo galingu DIEVO SŪNUMI (Rom. 1:4), taip ir mes „prisikėlimo vaikai" (Lk. 20:36), prisikėlę naujame pasaulyje naujai užgimusiais, būsime jau DIEVO šeimos nariais, namiškiais, tapsime dalininkais ir karalystės paveldėtojais (2 Pet. 1:4; Mt. 25:34; Apr. 3:21; Ps. 110:1).

Kol kas visa tai yra mums tik džiugiai viltingas pažadas! Laukdami ateityje būsimo „antrojo gimimo", ar gi galime šiandieną save vadinti jau „naujai gimusiais", jei dar tebeesame „kūnas ir kraujas"?

Įdomu pastebėti apaštalų Jono ir Povilo skirtingus aspektus: Jonui rūpi daugiau **dvasinė** pusė, todėl jis pabrėžia naujo gimimo, naujo gyvenimo dieviška **prigimtį,** dieviška poveikį „iš viršaus"; Povilas refleksuodamas romėnų **legalizmą** ir teisę, pabrėžia per atgimimą gaunamą **„sūnystę",** įpėdinystę (Gal. 4:7; 3:26; Kol. 1:27; Apr. 21:7; Jn. 1:12; 1 Jn. 3:1-2) 1 Pet. 1:3, 4, 13, 23; 2 Pet. 1:3-4).

Deja, kai kurie šv. Rašto vertėjai nėra tikslūs, vartodami žodžius „sūnystė" ir „įsūnystė" (Žiūr. Ef. 1:5; Gal. 4:5; ir kt.).

„Sūnystė" reiškia tikrą giminystę, o „įsūnijimas" tėra adoptacija. Graikų žodis HUIOTHESIA reiškia SŪNYSTĘ, kuri kyla ne iš įsūnijimo, o iš „sėklos" (žiūr. 1 Pet. 1:23; 1 Jn. 5:1; 2 Kor. 5:18; Jn. 1:13; 1 Jn. 3:9).

Jei žemiškų tėvų dėka įvyksta mūsų pirmasis, kūniškas gimimas, tai dangiško TĖVO dėka antrasis, dvasinis gimimas. Per tai mes tampame tikrais DIEVO vaikais, o ne adoptacijos įsūniais. O gauti dievišką prigimtį, tai reiškia, jog individas yra gimęs iš DIEVO, kad DIEVAS yra jo tikras TĖVAS, ir kad jis yra TĖVO teisėtas vaikas. Tokia giminystė atsiekiama ne per adoptaciją, o per dievišką prigimtį (2 Pet. 1:4; Gal. 3:26; 4:7; 1 Kor. 3:16; Jok. 1:18; Isa. 43:6-7; Jobas 14:14-15; Jn. 8:38-47).

Dieviškosios prigimties dėka naujai atgimusiųjų veidai švies kaip saulė! Jie bus dieviškai šventi, pilni garbės ir jėgos! (1 Kor. 2:9; 15:49; Mt. 13:43; 25:34; 1 Jn. 3:2; 4:16; 1 Pet. 1:23; 2 Pet. 1:4; Rom. 8:28-30; Heb. 2:10; Fil. 3:20-21; Dan. 12:3).

Iš to, kas šiame apmąstyme pasakyta, matome, kad tas asmuo, kuris, Dievo malonei veikiant, yra asmeniškai priėmęs KRISTŲ, kaip savo Gelbėtoją, Viešpatį ir Brolį, ir kuris duodasi būti šv. DVASIOS brandinamas, tiesa, jau dabar yra Dievo vaikas, bet dar ne kaip naujai užgimęs (born again), o tik kaip užmegztas (begotten) kūdikėlis (1 Jn. 3:2; 1

Kor. 13:12-13; 1 Pet. 2:2).

Kaip gemalėlis nėščios motinos yra auginamas, maitinamas ir saugomas, taip ir mes dabar esame šv. DVASIOS auginami, šv. Rašto maitinami ir Bažnyčios globojami.

Kaip kad naujagimis verkia norėdamas maisto, taip normalus krikščionis alksta DIEVO Žodžio; bet tas Žodis yra maistas tik tiems, kurie yra gavę dievišką prigimtį.

Kaip kirmėlė išsineria iš savo kiauto ir tampa nuostabiu drugeliu, panašiai ir mes privalome, šv. DVASIAI vedant, dvasiniai augti, vis labiau apsirengti KRISTUMI, vis labiau į Jį panašėti, nuolat skaitant šv. Raštą, besimeldžiant, bebendraujant su tikinčiaisiais, kasdieną vis tobuliau vykdant DIEVO valią. Jei buvome sukurti pagal DIEVO atvaizdą ir jei dabar turime net dieviškos prigimties užuomazgą, tai kaip tokie privalome atitinkamai ir apsireikšti savo charakteriu, darbais. Keliaudami į „antrąjį gimimą", turime rūpintis, kad gimimo laikui atėjus, būtume rasti vertais būti visų aukščiausioje sferoje — kartu su TĖVU, SŪNUMI ir šv. DVASIA! (Chafer, p. 121; 1 Pet. 1:16; 2:2; 2 Pet. 3:14; 18; 1:4; 1 Jn. 3:3, 9; 4:7, 16; Rom. 7:14-25; 8:14-17; 13:14; Gal. 5:16, 17, 22-25; 1 Kor. 13:1-13; Ef. 4:13, 15, 24; 2:10; Ezek. 36:26-27; Jn. 1:12; Rom. 8:14; 10:8-10; 1 Pet. 1:3, 13, 14; 4:7; 2:2; Mk. 13:33; Lk. 12:40; Rom. 8:25; Kol. 1:27; 4:2; Kittel, p. 674).

Bibliografija:

Armstrong, H. W., WHAT IT MEANS TO BE BORN AGAIN, **The Ambassador College,** Pasadena, Calif., 1984, Lesson 8, p. 3-15.

Bray, R., **WHAT IT MEANS TO BE BORN AGAIN,** The Lord's Work, Inc., Chicago, Illinois, p. 3.

Bryant, A. T., REGENERATION, **The New Compact Bible Dictionary,** Zondervan Publ. House, Grand Rapids, 1978, p. 493.

Brooke, J. D., **THE FIVE MAJOR DOCTRINES OF THE CHRISTIAN FAITH,** Brooke Ministries, Inc., Newburgh, Ind., 1982.

Brown, C., ed., **THE NEW INTERNATIONAL DICTIONARY OF NEW TESTAMENT THEOLOGY,** The Zondervan Corp., Grand Rapids, Michigan, 1979, Vol. I, p. 176-188.

Chafer, L. S., **SYSTEMATIC THEOLOGY,** Dallas Seminary Press, Dallas, Texas, 1978, Vol. VI, p. 106, 110.

Cranfield, C. E., BIRTH, BEGET, BEAR, REGENERATION, **A. Theological Word Book of the Bible,** A. Richardson, ed., Macmillan Publ. Co., New York, 1978, p. 30-32.

Daughters of St. Paul, BAPTISM & THE UNBORN, **The Family,** Vol. 32, No. 2, Boston, Oct. 1984, p. 10-11.

Douglas, J. D., REGENERATION, **The New Bible Dictionary,** Wm. B. Eerdmans Publ. Co., Grand Rapids, 1970, p. 1080.

Graham, B., **HOW TO BE BORN AGAIN,** Word Books, Waco, Texas, 1977, p. 154-169.

Graham, B., **THE NEW BIRTH,** The B. Graham Evangelical Assoc., Minneapolis, Minnesota, 1955, p. 3-4.

The Hierarchy of the Netherlands, **A NEW CATECHISM, CATHOLIC FAITH FOR ADULTS,** Herder and Herder, Inc., New York, 1967, p. 245, 478, 486.

Kittel, Gerhard, **THEOLOGICAL DICTIONARY OF THE NEW TESTAMENT,** W. B. Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids, Mich., 1981, p. 670-674.

Manelis, P., vert., **KATALIKŲ KATEKIZMAS,** F. Failli, Roma, 1960, p. 232-233.

Pegis, J. C., **A PRACTICAL CATHOLICS DICTIONARY,** All. Saints Press, Inc., New York, 1962, p. 35.

Packer, J. I., REGENERATION, **Baker's Dictionary of Theology,** E. F. Harrison, ed., Baker Book House, Grand Rapids, Mich., 1973, p. 440-441.

Tulaba, L., vert., **ŠVENTASIS RAŠTAS,** F. Failli, Roma, 1979, p. 85, 134, 218, 235, 314, 346, 385, 939, 403, 468, 469.

Unger, M. F., BORN AGAIN AND REGENERATION, **UNGER's Bible Dictionary,** Moody Press, Chicago, 1979, p. 152, 916.

Warfield, B. B., **BIBLICAL AND THEOLOGICAL STUDIES,** Presbyterian and Reformed Publishing Co., Philadelphia, 1952, p. 351.

ŠVENTOJO RAŠTO 16-kos vertimų palyginimas.

PAŠAUKIMAS

— JO VYSTYMAS IR JO ĮGYVENDINIMAS PAGAL SAVO ASMENINIUS PERGYVENIMUS

Diakonas Edis Putrimas

Iš tikrųjų, pašaukimo klausimas lietuviams užsienyje labai rimtas reikalas, nes jau pradedame pajust tą dvasiškių trūkumą, tikinčiųjų troškulius siekti gilesnio gyvenimo ir netikinčiųjų troškulius sužinot daugiau apie mūsų tikėjimą.

Aš jaučiu, kad neapsimoka išreikšt mano nuomones, kodėl pašaukimo krizė yra, ką kaltinti ar ne ir t.t.

Bet man užtenka pristatyt visom šeimom šitą klausimą — kiek šeimų įvedė maldas ar pasikalbėjimus apie Dievą ir net paragint ar pasiūlyt jaunajai kartai įstoti į seminariją arba vienuolyną — dažniausiai tiek ir reikia jaunuoliui pradėt domėtis ir gilintis savo pašaukimu.

Mėginsiu pakalbėt daugiau apie tai, kas tai yra pašaukimas — jo vystymas ir jo įgyvendinimas pagal savo asmeninius pergyvenimus.

Dėl savo dabartinio amžiaus (25) nesu tiek daug patyręs. Kadangi viskas man nauja, ypač kai dirbu kaip J. E. vyskupo Pauliaus Baltakio sekretorius mano mintys yra labai išsiblaškę, bet tikiuos, kad bus įdomu pasidalint mintimis.

Esu gimęs ir augęs Toronte Kanadoje, kur yra dvi gražios pavyzdingos lietuviškos parapijos, kur ypatingai dabar yra du puikūs idealistiški klebonai (kun. Simonavičius, OFM ir kun. Staškus), kurie padeda ko labiau išlaikyti parapijos dvasinį bei kultūrinį gyvastingumą.

Kas mane labai paveikė vaikystėje — tai buvo mano pirmosios komunijos priėmimas, o mane putnamietės seselės paruošė to sakramento priėmimui. Joms esu labai dėkingas.

Tas įvykis taip mane paveikė, kad aš po visų iškilmių pradėjau labai domėtis Mišių ceremonijomis, kunigais ir t.t., kad net savo vienos komodos viršų paverčiau į altorėlį, papuoštą žvakėmis, šv. paveiksliukais, kurias kunigai mum padovanodavo. Po kiek laiko įsidrąsinau pasikviesti savo draugus ir „atlaikydavau" jiems savo „mišeles", aišku lietuvių kalba. Mano mama dar davė man daugiau pasitenkinimo, kai ji mano altorėlį papuošdavo gėlėmis ar su kokia statulėle.

Būdamas 9 m., aš pradėjau iš savo sutaupytų pinigėlių paaukot kas sekmadienį rinkliavai po 50 c. ir patarnaudavau šv. Mišiom. Visa tai padėjo man suprasti giliau, kokią svarbią reikšmę turi dalyvavimas Mišiose savo parapijoje. Aš pradėjau ją daugiau įvertinti, nes jau aš esu jos gyvenimo dalis.

Aš prisimenu, kad išgirsdavau tėvų kalbas ir susirūpinimus dėl parapijos ateities, ypač naujų kunigų reikalą. Tai mane po kiek laiko pradėjo dominti.

Besimokant gimnazijoje — tas laikotarpis man buvo keisčiausias, — vis vien mėginau įsijungti į kultūrinę ir politinę veiklą, bet jau nelabai norėjau pagalvoti apie kunigystę, nes kitos mokslo sritys, kurios žadėjo dideles algas ir prestižą, mane labai viliojo.

Bet vis tiek, kai susitikdavau su parapijos kunigais, jie dažnai paragindavo mane įstot į Kunigų seminariją ir net keli veiklūs parapijiečiai kartojo man tuos pačius pasiūlymus su paraginimais, kad visi mane entuziastiškai parems — dvasiniai, moraliniai ir materialiniai. Man asmeniškai tai buvo padrąsinimas.

Sunkiausias momentas buvo, kai reikėjo galų gale nuspręsti, ar man įstot, ar ne, nes vis tiek buvo daug neaiškumų, nesusipratimų ir t.t. — kaip su viskuo, tas pirmas žingsnis yra sunkiausias. Rūpėjo man, ką kiti ypač draugai, galvos, ar aš jų tarpe būsiu priimtas. Taigi vis turėjau sau kartot, „aš noriu būt kunigu..." save įtikinti ir save padrąsinti.

Tie pasikalbėjimai su savo kunigais padėjo man pasiruošti savo naujai kelionei.

Kai įstojau į seminariją (Šv. Kazimiero, Romoje), pirmi metai buvo mano „smalsumo metai", bet visada laikiau išėjimo duris atidarytas.

Praleidus tuos 5 metus, mano tvirtas galutinis sprendimas atėjo po subrendimo ir sunkių pergyvenimų bei „tamsių naktų" (kaip šv. Teresė iš Avilos aiškino). Aš tikiuos, kad mano kunigystės šventimų sprendimas bus toks lengvas ir malonus kaip mano diakonato šventimų sprendimas buvo (Toronte 1984 m. rugsėjo mėn. 3 d., Šv. Kazimiero kongreso pabaigoje).

Kodėl aš pasirinkau dirbti su lietuviais? Toronto vyskupas prieš 4 metus labai kvietė, kad pereičiau mokytis jo diocezijoje, duodamas man visokių galimybių mokytis kur tik noriu, viskas bus man užmokėta ir net pasiūlė ateityje būti jo sekretorium. Bet jam atsakiau, kad esu lietuvis ir jei įstosiu į jo seminariją, nėra garantijos, kad galėsiu su lietuviais dirbti — Kristus atėjo gydyti sergančiuosius, o ne sveikuosius, taigi, šituo metu Lietuvos Bažnyčia baisiausiai „serga" ir vargsta.

Aš jaučiu rimtą reikalą prisijungti prie Lietuvos kenčiančios Bažnyčios. Tie žmonės man yra pavyzdys kaip reikia tvirtai laikytis tikėjimo ir drąsiai eit į kovą dėl Dievo vardo. Įsidėmėjau, kokią svarbią reikšmę kunigai turi Lietuvos istorijoje — jeigu ne mūsų dvasiškiai, gal šiandien Lietuva būtų antra Prūsija.

Lietuvių kultūra, giesmės ir t.t. prideda skonio ir tą tikrą gyvastingumą mūsų liturgijoje.

Mano kelionės į Lenkiją, Suvalkų trikampį ir ypač įsiveliant į Seinų bazilikos konfliktą, mane išmokė ir parodė, kaip yra pavojinga panaudot savo tautybę, sumaišant su savo tikėjimu. Kas pasidaro? Tai, kad brangus Kristaus mokslas nukrypsta savo naudai ir pasidaro grynai politinis instrumentas. Kas Dievo Dievui, o ciesoriaus, ciesoriui. Kunigo pirmas darbas yra mėginti išgelbėti sielas.

Tokie klausimai, kaip celibatas ir kodėl dvasiškis turi taip ar taip gyventi — nu, įstojau su ta mintim, kad kol neįeisiu į tą gyvenimo ritmą, tol nesuprasiu ir neįvertinsiu to viso gyvenimo stiliaus.

Pasiaukojimas yra vienas iš svarbiausių punktų, liečiant ar kunigystę, ar net vedybinį gyvenimą. Mūsų laikais pasiaukojimas yra labai silpnas ir neįvertinamas: — mum tik reikia pasižiūrėti į skyrybų bei abortų skaičių.

Šių laikų galvosena yra daugiau kreipiama į save, ir visi asmeniški klausimai yra, „ką gero man duos ar man padarys". Turėtume klausti, „ką gero aš galiu padaryt kitam ar bendruomenei?"

Noriu pakartot išvadas, kurias pašaukimų komisija pastebėjo, lapkričio 24 d. per vysk. Baltakio suruoštą konferenciją Čikagoje: nėra tiek pašaukimų krizės, kiek yra tikėjimo krizė.

Jeigu jaunuolis neturi supratimo, kad Dievas yra ir veikia jo gyvenime, tai kaip tas jaunuolis gali suprasti pašaukimo prasmę savo gyvenime?

Jei kas domisi ar jaučia, kad turi pašaukimą, kreipkitės vienu iš šitų adresų:

Kanadietis kun. Kazys Kaknevičius, 1984 m. kovo 4 d. Romoje įšventintas į kunigus, 1984 m. rugsėjo 8 d. svečiuodamasis Lietuvoje, laiko šv. Mišias Vilniaus Aušros Vartuose.

Vyrams

Šv. Kazimiero Kolegija —
Collegio Lituano — S. Casimiro
Kun. Algis Bartkus (rektorius)
Via Casalmonferato 20
00182, Rome, Italy

Tėvai Pranciškonai
St. Anthony's Friary
Kennebunkport, Me 04046
207-967-2031

Moterim

Nekaltai Pradėtos Seserys
Sisters of the Immaculate Conception of the BVM
R.D. 2, Putnam, CT 06260
203-928-4828

Šv. Kazimiero seserys

Sisters of St. Casimir
2601 W. Marquette Rd.
Chicago, IL 60629
312-776-1324

IŠ „ATEITIES" IR ATEITININKŲ PRAEITIES

(„Ateities" žurnalas 1910—1985)

Ramunė Kubiliūtė

„Ateities" žurnalas žengia 75-uosius gyvavimo metus. Žurnalo nueiti keliai pasigėrėtini, bendradarbių vis buvo. Šiais metais įvedame skyrelį, kuriame bus duodami „Ateities" istorinių žiupsnelių ir kitų nuotrupų.

1910 m. nuo rugsėjo mėn. Kauno moksleiviai ateitininkai, globojami kan. Povilo Dogelio, leido rankraštinį K. Bizausko redaguojamą „Ateities" laikraštėlį. Ši rankraštinė „Ateitis" vėliau davė vardą ir spausdinamai „Ateičiai".

1911 m. vasario mėn. „Draugijos" žurnalo priedu išėjo „Ateitis", redaguojama Prano Dovydaičio. Nuo „Ateities" ir ateitininkų vardas.

Profesorius dr. Pranas Jucaitis, „Kaip tada veikė moksleiviai ir studentai": „Kai 1911 vasario mėnesį pasirodė „Ateitis", iš bendrojo (slaptos mokinių kuopelės) būrelio galutinai išsiskyrėme ir ėmėme skaityti „Ateitį", taigi tapome ateitininkais... Skaitydavome ir Dovydaičio „Tris pamatinius klausimus", išspausdintus pirmame „Ateities" numeryje. Ne visi sugebėjome taip greitai ir tinkamai į juos įsigilinti... Tais laikais „Ateityje" pasitaikydavo mums labai įdomių straipsnių, pvz.: „Aš tikiu tik į tai, ką matau"; „Kame mūsų galė?" ir kt. Mes tada, rodos ir gyvendavom „Ateitimi", jos įdomiais straipsniais bei korespondencijomis ir visa kuo, kas sakė — Liudykime Kristų ir savąją tautą..."

Pirmoji Ateities žurnalo redakcija: Stovi V. Enziulaitis, E. Draugelis, Z. Starkus. Sėdi: Pr. Dovydaitis ir Grajauskas.

Simas Sužiedėlis (Ateitininkų Federacijos vadas 1952—63 metais) rašo: „Ateitininkų sąjūdį ir jo tikslus pradėjau pažinti, skaitydamas „Ateitį" ir klausydamas pirmųjų ateitininkų pasakojimų. „Ateities" sąsiuvinius, 1911-12 metų, aptikau dėdės klėtyje Ulbinuose, netoli Varėnos, dar būdamas pradžios mokyklos mokiniu. „Ateities" pirmieji sąsiuviniai buvo apvilkti ramunių spalvos viršeliais su erškėtrožių apvadu ir aušros spinduliais. Vėliau sužinojau, kad viršelis buvo pieštas Eliziejaus Draugelio, vieno iš ateitininkų pirmūnų..."

Taip spausdinta Stasio Barzduko redaguotame „Ateitininkų keliu 1911 - 1927 - 1977 — žmonės, laikai, darbai". Ta knyga išėjo IX Ateitininkų Kongreso proga, 1977 m. rugsėjo 1-4 d.

Kartu švęskime „Ateities" 75-ąjį gimtadienį! Patys jį užsisakykime, užprenumeruokime jį kitiems, jį parenkime aukomis ir straipsniais.

SIMONAS DAUKANTAS

Vėjas Liulevičius

Praeitais metais suėjo Simono Daukanto 120 metų mirties sukaktis. Šia proga nekartosime to, ką kiekvienas gali sau sužinoti, atsivertęs „Lietuvių enciklopediją". Būtų įdomu pasvarstyti klausimą, kuris enciklopedijoje nėra dėstomas. Kokia yra ateitininkui, ypačiai šių dienų galvojančiam jaunuoliui, Daukanto prasmė? Klausimą galima kelti kitaip: ką turi bendro ateitininkų ideologija su Simono Daukanto lietuviškumo samprata?

Daukanto lietuviškumo samprata yra reikšminga ateitininkams ir aplamai lietuviams keliais požiūriais: 1) lietuvių nepriklausomo nuo kitų tautų charakterio apibrėžimu, 2) jos liaudiškumu, ir 3) jos katalikiškumu.

Daukantas buvo nepaprastas žmogus lietuvių tarpe, nepaprastas individas, kuris vykdė svarbų vaidmenį lietuvių tautai. Platesnėje, tarptautinėje plotmėje, ypač europietiškame kontekste, Daukantas veikė lietuvius, kaip kiti istorikai ir romantikai veikė savo tautas, pvz., Danijoje, Lenkijoje, Vokietijoje, ar Rusijoje. Jis buvo dalis platesnio atsinaujinimo fenomeno, judėjimo, kuris save vadino romantizmu.

Kaip kilo per visą Europą beveik šituo pačiu laikotarpiu skirtingose tautose susižavėjimas praeitimi, nacionalizmu, patriotiškumu? Kodėl kilo patriotiniais-tautiniais principais pagrįstos revoliucijos ir sukilimai? Radikalūs pasikeitimai Europos valstybių gyvenime įvyko dėka šitos romantizmo srovės. Retai yra abstrakčios galvosenos pagimdyta srovė, įstengusi taip konkrečiai pakeisti pasaulio išvaizdą. Gal vienintelis jai tinkamas palyginimas būtų ankstesnis krikščionybės plitimas per visą pasaulį. Daukanto veikimas ir jo reikšmė šiuo istoriniu periodu randa daug atitinkamų palyginimų tarp kaimyninių tautų. Jos taip pat turi savus tautinio atgimimo istorikus, kuriems jos yra dėkingos, kad jie pažadino susidomėjimą nepriklausomybe ir tautos savarankiškumu. Vienas bendras visų atgimstančių tautų bruožas buvo būtinas apibrėžimas savos tautos charakterio. Kai vokiečiai svarstė, ar austras priklauso vokiečių genčiai, kai danai kovojo, kad būtų pripažinti tikrais danais, o ne dalimi Vokietijos teritorijos, tai ir lietuviai turėjo sau nutarti, kas priklausė naujai gimstančiai tautai, ir kas ne. Ar buvo toks dalykas kaip lietuviškumas krašte, kuris buvo persisunkęs lenkų, rusų ir vokiečių kultūros?

Daukantas svarbus tuo, kad jis pirmasis apibrėžė lietuviškumą kaip atskirą reiškinį, nepareinantį nuo Lenkijos ar bet kokios kitos valstybės kultūros. Daukantui buvo svarbu atskirti lietuviškumą nuo lenkiškumo ne tik teoretine plotme. Jis buvo priėjęs prie išvados, kad dviejų charakterių mišinys buvo katastrofiškas dalykas. Jis kaltino lietuvių prisidėjimą prie lenkų dėl Vytauto galingos valstybės nusmukimo. Jie Lietuva vėl žadėjo prasimušti į nepriklausomybę, buvo reikalinga atsisakyti bet kokios — lenkiškos ar rusiškos įtakos. Daukantas buvo reikšmingas lietuvių tautos grynumo skelbėjas.

Simonas Daukantas taip pat svarbus dėl savo meilės liaudžiai, paprastiems žmonėms. Jam rūpėjo valstiečiai ir ūkininkai, o ne tik puikūs bajorai. Kaip vėliau Rusijoje Tolstojus, Daukantas pastebėjo ir atpažino, kad Lietuvos paprastas baudžiauninkas buvo tikrasis, tyrasis lietuvis, išsiskiriantis nuo bajorų luomo, prisisunkusio kitų tautų ir kultūrų pretenzijomis. Ar įmanoma buvo vadinti lietuviu bajorą, kuris mokėjo tik lenkiškai, nešiojo Berlyne pasiūtus drabužius, ir gyveno italo architekto pastatytuose rūmuose, vien dėl to, kad jis įsakydavo nuplakdinti lietuvį baudžiauninką? Svarbu faktas, kad Daukanto nuvertinimas bajorų privilegijuoto luomo nebuvo pagrįstas kokiu marksistiniu klasių kovos dėsniu. Jam svarbiausias žymuo buvo, kad bajorai buvo aiškiai nutautėję ir atitolę nuo tikros lietuvybės. Ar neatsispindi mumyse, išlaikantiems svetimame krašte savo kalbą ir tradicijas, Daukanto atsigręžimas nuo to, kas nėra mums sava? Šiuo atžvilgiu mūsų ateitininkiškas lietuviškumo principas atkartoja Daukanto nepaprastą lojalumą savo tautai.

Pradžioje Daukantą įstačiau į romantizmo judėjimo kontekstą, kur jam buvo nemažai idėjos brolių, kiekvienas iš jų pritaikančių tas mintis savo tautai, savo tautiečiams. Šiuo atžvilgiu Daukantas pritampa prie tautinio atgimimo istorikų modelio. Kuo jis nuo šio modelio skiriasi? Daukantas buvo katalikas, buvo tikintis. Jo manymu, užsidegimas tautos reikalams nereikalavo atsižadėjimo Viešpaties. Kai kituose kraštuose romantinės filosofijos srovė buvo sekuliarinė ir ignoravo tikėjimą, Daukantui religija buvo neišskiriama dalis jo lietuviško tautinio atgimimo sąvokos. Daukantas surišo savo katalikiškumą, su Lietuvos senove. Šiuo savo įsitikinimu Daukantas labai anksti, nors ir netiesiogiai išreiškė vėlesnį ateitininkų ryžtą „Visa atnaujinti Kristuje", prie jo prijungdamas lietuvių tautos atgimimą ir jos kilnios senovės vertinimą. Todėl ir Simonas Daukantas ateitininkams gali būti svarbus tuo, kad jo raštuose, jo tikėjime, jo krikščionybėje ir lietuviškumo, kaip jis jį suprato, sąvokoje užtinkamos pirmą kartą lietuviškoje galvosenoje užuominos tų idealų ir principų, kurių galutinė kulminacija ir sintezė pasiekiama ateitininkų ideologijoje ir idealioje ateitininko asmenybėje.

KARYS

Tadas Klimas

Kambaryje ilgas stalas. Sienos vien lentynos. Jose įvairios teisės enciklopedijos, bylų aprašymai, mokslinės teisinės tezės. Jaunas advokatas rašo ilgą apeliacinį memorandumą. Berašant lenda galvon mintis — ir ne pirmą sykį — ar tikrai jis, vikrus, pajėgus vyras, liks visą savo gyvenimą kasdienybėje, kovodamas su banaliomis abstrakcijomis.

Staiga pasirodo advokatui, lyg visiškai tylūs varpeliai skambėtų, lyg mirksinčios švieselės vos ne vos matomos skraidytų kambaryje. Taip tyliai girdisi varpeliai, tokios mažytės švieselės: nežino jaunuolis, ar jis tikrai girdi ir mato. Pašoksta nuo stalo. Miglų sūkurys jį paima, ir jis krinta. Bet vos pradėjus kristi, vėl pasijunta tvirtai ant kojų, lyg būtų sekundei užmigęs ir tuoj vėl pabudęs.

... Prieš akis stovi jauna moteris, ilgais šviesiais plaukais, dėvinti nematyto stiliaus baltą suknelę. Ant kaklo kabo karoliai — ne geltono, bet sidabrinio gintaro.

Ji rimtai prabyla: „Iškilusis kary, didysis čempione, atleisk už šį trukdymą". Čia ji lukteri, apsidairo, lyg aktorė, atsiradusi ne savo scenoje. Nesupratimas ir nerimas atsispindi jos veide, bet ji tuoj vėl varo savo kalbą. „Atleisk, šaunus karžygy, už šį veržimąsi į jūsų tvirtovę—". Mergelė nutyla ir susijaudinusi klausia teisininko: „Kary, kur jūsų kardas, ietis, šalmas?"

Jaunuolis, sužavėtas merginos grožiu ir apstulbintas įvykio, iš karto neatsako. Tik po valandėlės susigriebia: „Aš nesu karys. Esu advokatas. Čia mano knygos, kurių išmintimi ginu žmones. Bet ar aš nesapnuoju? Iš kur tu, mergaite, ir ką čia veiki?"

„Knygos? Nesuprantu kas yra knygos..." atsako gražuolė. „Bet jeigu jūs ginate žmones, tai turite būti karys". Čia jos išraiška pragiedrėja, ir iš jos veido dingsta rūpestis. Valandėlę pagalvoja, o tada, prisiminusi, ką jis buvo jos klausęs, šypsodamasi tęsė: „Aš tai iš... Argi neatpažįsti sidabrinio gintaro? Esu iš Sidabrinio karaliaus krašto!"

Čia mergelė surimtėja, lukterėja ir toliau tęsia: „Priešai, niekados nematyti, negirdėti, nesvajoti, prieš metus įsiveržė į mūsų kraštą. O tie priešai fantastiški. Yra jų tarpe ir tokių, kurie dar primena žmogaus figūrą, bet daugumos niekad negalėtumei pavadinti žmonėmis. Keisti žvėrys, raupsuotos raganos, krauju persunkti ir kardais švaistą šešėliai ir daug, daug kitų neapsakomų biaurybių. Visą platų pasaulį jie yra nusiaubę, ir tik vienas kraštas tejstengė atsilaikyti. O dabar to krašto ir viso pasaulio paskutinieji gynėjai apsupti gina paskutinį laisvą pasaulio — kampą — Sidabrinio karaliaus pilį".

Čia advokatas rankos mostu mergelę nutraukia, purto galvą ir vis dar nesumeta, klausdamas savęs, ar čia sapnas? Ar čia puikiai režisuotas pasijuokimas? Ar gal jis praranda protą... Bet, pasižiūrėjęs į mergelės akis, mato tik rūpestį ir gėrį, ne melagystę ar tyčiojimąsi. „Bet kas tu, mergele, esi ir ko nori iš manęs?"

„Aš?" — mergelė atsako su nustebimu, lyg niekas jos gyvenime to nebūtų klausęs.

„Aš Sidabrinio karaliaus duktė", — labai paprastai atsako, — karalius ir jo išminčiai bei vaidilos tebesitiki pagalbos tik iš jūsų. Todėl esu siunčiama pas jus, šaunusis kary, atvykusi per neišmatuojamas tolumas bei dimensijas, maldauti, kad vyktum su manim į mūsų šalį gelbėti nuo priešo. Vaidilos sako... čia mergelė apžvelgia knygų lentynas — kad jūs esate mūsų paskutinė viltis".

Ištiesia į jį rankas ir susijaudinusi iš širdies prašo: „Kary! Gelbėk mus!"

Jis turėtų atsakyti, kad jis joks karys, tik teisininkas, kad gyvenime nėra į rankas paėmęs kardo, kad tik knygas vartinėja. Turėtų jis pareikalauti išaiš-

kinti visą eilę dalykų: per kokį stebuklą ji čia atsirado? Kaip ji drįso įeiti į jo knygyną ir jam tokias kvailystes plepėti? Prašyti jo kažin ko? Turėtų jisai viskam pasipriešinti, viską paneigti".

Bet jis negali to padaryti. Jis regi Sidabrinę mergelę ir negali jos paneigti. Jis tiki ja labiau negu bet kuo kitu.

Tačiau mergaitės prašymas kelia jam visą eilę neatsakomų klausimų. Jie skrieja ir svaigina, vilioja ir gąsdina. Pagaliau lyg ieškodamas pusiausvyros, griebia mergaitės rankas ir karštai taria jai:

„Tau aiškinau, kas esu. Bet vis tiek, jei prašai, tai padėsiu".

Su tais žodžiais ima svaigti, pradeda kristi, ir Sidabrinė mergelė krinta kartu su juo. Atrodo, kad kritimui niekada nebus galo.

Staiga atsiranda jiedu, dar tebelaikydamies vienas kito rankų, didelėje aikštėje, kurioje trykšta gintariniai fontanai, stovi nuostabios auksinės ir sidabrinės statulos. Aikštėje budinti minia sušunka:

„Grįžo Mėlynakė! Grįžo karaliaus duktė! Grįžo su Visų karių kariu!"

Jaunam vyrui garbingi ir gražūs atrodo šie žmonės, ir jis jaučia, kad savo atvykimu tiems gyventojams yra pakėlęs nuotaiką, lyg debesio šešėlį būtų į šalį nustūmęs.

Atsiranda garbės palyda ir nuveda juodu į pilies pagrindinę menę. Advokato širdis smarkiai plaka, gal ne tiek aplinkos paveikta, kiek to, kad Mėlynakė dar tebelaiko jo ranką.

Pagrindinė menė didi, pilna prisirinkusių didikų, norinčių jį pamatyti. Pačios menės lubos, sienos ir net grindys nuklotos sidabriniu gintaru.

Minia nutyla. Pro ją eina mergelė ir jaunikaitis, kol pasiekia krašto valdovo sidabrinį sostą. O karalius žilas, bet stiprus vyras, nuo aukšto savo sosto nužengia sutikti savo dukrą ir jos palydovą.

„Sveika, mano dukrele, laimingai sugrįžus, pasiekusi tikslą. Sveikas karžygy! Neatstūmei ištiestos rankos, prašančios pagalbos. Padėtis mūsų rimta, tačiau su jūsų pagalba turime vilties nepražūti. Atlyginimas jums už suteiktą pagalbą — daryti, ką galėsime. Tačiau dabar tiesiu jums ranką ir už stojimą į mūsų žūtbūtinę kovą iš anksto jums dėkoju".

Visa menė — karžygiai, kriviai, ir net Sidabrinė mergelė, ėmė šaukti „Valio! Valio!" Šaukimas buvo toks didis, jog atrodė, kad žemė dreba.

Jaunuolis norėtų šaukti kartu su visais, stoti petys į petį, visiškai atsidėti jų reikalams, tačiau tyli, nesušukęs nė vieno karžygiškio šūkio, ir su įnirtimu ieško pusiausvyros tarp šių žmonių desperatiškos vilties ir to nepaneigiamo fakto, kad jis nėra tas, kurio jie laukia. Sidabrinės mergelės šauksmui gelbėtojas negalėjo atsisakyti, bet dabar mato, kad yra atsidūręs tokioje vietoje, jog net jo paties esmė pavirsta melu. Tai jis tik stovi galvą nuleidęs ir sumišęs.

Visi susirinkusieji, net ir pats karalius — vien tik Sidabrinė mergelė po truputį pradeda pastebėti — nepastebi, koks nerimas glūdi jo širdyje.

Pro minios šauksmus pasigirsta trimitai. Bėgikas praneša karaliui, kad priešas staigiu puolimu yra įsibroves pro pilies vakarines sienas. Visi griebiasi ginklų ir lekia gintis, o karalius taria Sidabrinei: „Nuvesk karį, kur jo šarvai paruošti. Lauksiu jo karo lauke".

Mėlynakė mergelė nulydi jį į kambarėlį aukštame kuore. Lyg sapnų sūkuryje jis apsivelka šarvais. Tinka. O mergelė žiūri į jį su neribotu pasitikėjimu ir viltimi. Bet jam viskas sukasi, kraujas muša į galvą, jis ima netekti pusiausvyros, nes viskas tik melas!

„Melas! Viskas melas! Aš ne karys!" Netekęs pusiausvyros jis griebia mergaitę už pečių, kad ne parvirstų. „Niekad nesu užgavęs žmogaus. Aš tik advokatas!" — šnibžda jai tiesiai į akis.

„Bet tu turi būti Visų karių karys..." taria vos galėdama ištarti žodžius ir mėgina jį sulaikyti, kad neišvirstų.

Jis žino, jeigu jis nėra tas, kurio jie laukia, tai mergelė ir jos visas pasaulis žuvęs. Ir jis nori tuo būti, taip baisiai nori, bet kartu ir žino, kad tai būtų tik melas.

Ji neatlaiko jo svorio. Ji visai jo glėbyje. Jie abu krinta. Bet virsdamas jis desperatiškai dar ieško pusiausvyros, ir paskutiniu momentu pagriebia nuo stalo kardą.

Staiga viskas nurimsta. Juodu stovi, lyg nebūtų išvirtę. Kardas spindi jo ištiestoje dešinėje. Jis pasuka akis nuo kardo į ją. Ji dar vis jo glėbyje. Pabučiuoja ją ir be žodžio išlekia į mūšį.

Išlėkęs nukauna pirmuosius puolikus. Jo vadovaujami Sidabrinės pilies gynėjai atmuša baisiuosius puolikus, atstumia nuo pilies, išveja iš Sidabrinio krašto. Tačiau jaunasis nepasitenkina tuo ir negrįžta į Sidabrinę pilį tol, kol po ilgų karų ir žygdarbių, kuriems jis vadovauja, atkariauja pasaulį ir sugrūda visus priešus į tas tamsybes, iš ur jie buvo atsiradę. Tada ir tik tada jis sugrįžta pas Sidabrinį karalių ir prieš jo sostą pakloja savo kardą.

„Prašyk manęs visko, ir suteiksiu, nors ir savo karūną!" prižada Sidabrinis karalius.

Pažiūri karys į Sidabrinės mergelės akeles, ir ši pribėga prie jo. Žino jis, ko prašys. To, kas už visus vargus daugiau negu atlygintų.

Pasaulis sukasi, miglos skraido, krenta jis ir vien tik krenta.

... Atsibunda jaunas advokatas savo įstaigoje. Guli jis prie savo stalo ir galvoja, sapnavęs savo seną, seniai paliktą gyvenimą. Girdi beldimąsi į duris. Pakelia ranką ir mato, kad vietoje kariškų drabužių dėvi moderniška eilutę; vietoje geležinės apyrankės, auksinis chronometras.

Vėl beldžia į duris. „Laukia tavęs tavo nauja klientė... Jo sekretorė įkiša galvą pro duris ir išsigąsta, pamačiusi jį gulintį ant žemės. Užtrenkia duris ir pribėga prie jo.

Jis atsistoja, neatsako į sekretorės klausimus, nieko negirdi, tik stebi kambarį ir savo rankas. Sekretorė sako kažinką apie daktarą ir išbėga atgal pro duris, palikdama jas atviras.

O pro duris jis mato tą savo naują klientę, šviesiaplaukę, dailiai ir moderniškai apsirengusią. O tai ne kas kita, kaip į jį džiaugsmingai besišypsanti Sidabrinė Mergelė.

SVARSTYMAI:

Kokia veikla po studentavimo?

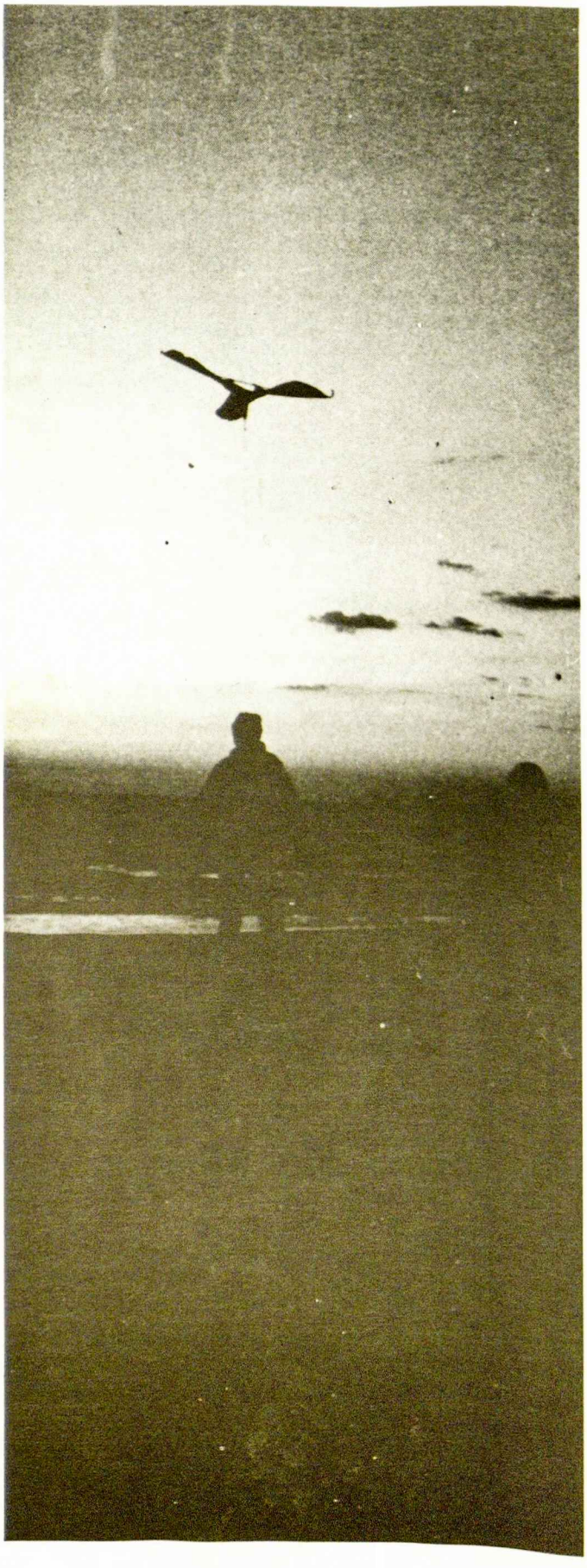

Ateitininkų veikla išeivijoje dažnai prasideda jaunučių veikla. Kai kurie asmenys prie ateitininkų veiklos prisijungia būdami moksleiviai. Gal gera dalis pereina į studentų ateitininkų eiles. Kai kurie dėl mokslų ir kitų priežasčių vėliau atitrūksta nuo aktyvios ateitininkiškos veiklos, kiti lieka.

Grupė čikagiškių ateitininkų susirinko gruodžio mėn. aptarti jiems rūpimus klausimus. Pavadinkim tą grupę „akademikais ateitininkais". Kodėl ta „akademikų ateitininkų" grupelė rinkosi? Kokie jų rūpimi klausimai? Kodėl jie nutarė nepasitenkinti vien tradicine sendraugių veikla? Kas juos riša, kas juos skiria nuo kitų sendraugių?

Ateina toks laikas, kai tie studentai ateitininkai, kurie liko veiklūs, baigia universitetus bakalauro laipsniais. Kai kurie iš jų tęsia studijas, siekia magistro ar daktarato laipsnių, arba eina į teisės, medicinos ar odontologijos mokyklas ir tuo būdu lieka ‚studentais'. Jau tą grupę vyresnių studentų ir kitus studentus ateitininkus skiria trejų, penkerių ar daugiau metų skirtumas.

Galutinai mokslus baigusius, priartėjusius trisdešimt metų amžiaus ar jau sukūrusius šeimas tikriausiai nebegalima skaityti tradiciniais studentais ateitininkais. Ar visi pereis į aktyvią sendraugių ateitininkų veiklą, sunku pasakyti.

Sendraugių veikla skiriasi vieno miesto nuo kito. Tačiau paprastai sendraugiai globoja jaunučius ir moksleivius ateitininkus, ruošia šeimyniškas ateitininkų Kūčias ir pan. ir ruošia savo sendraugių susirinkimus. Kiti dirba Ateitininkų Federacijos, „Ateities" žurnalo ar leidyklos ar fondo darbus, rūpinasi vasaros ir kitomis stovyklomis. Kai kurie priklauso korporacijoms.

Čikagos „Ateities" jau tradicijomis tapę akademiniai savaitgaliai yra suruošti sendraugių ateitininkų komiteto. Savaitgalyje lankosi gražus būrys visokio amžiaus ateitininkų ir neateitininkų. Čikagos „akademikai ateitininkai" norėjo palaikyti tokį ateitininkišką entuziazmą, kurį jie pajuto to savaitgalio metu. Todėl jie gruodžio mėn. susirinko.

Artėja 1985 m. Ateitininkų kongresas. Gera dalis sendraugių ateitininkų užaugo Lietuvos laikų ateitininkų eilėse, kai kurie gal net lankėsi Ateitininkų kongresuose. „Akademikai ateitininkai" jau išeivijoje baigę mokslus. Kai kurie lankėsi kituose Ateitininkų kongresuose, tačiau ne visi yra perskaitę visus veikalus, kurie aprašo ateitininkų istoriją. Tad jiems rūpi visokie klausimai, tarp jų: kodėl veikti, ne tik kaip veikti. Antrasis rūpestis Lietuvoje užaugusiems gal aktualesnis. „Akademikai ateitininkai" net turi išsiaiškinti, „ką buvimas ateitininku reiškia". Lietuvoje išauklėtiems tikriausia neiškilo etniško identiteto rūpesčiai. Vienas Lietuvoje išėjęs mokslus asmuo „akademikams ateitininkams" pareiškė: „Kai buvau Lietuvoje, net nepagalvojau, kad esu lietuvis". Kitaip sakant, toks identiteto klausimas jam neiškilo, nes aplink jį buvo beveik grynai kiti lietuviai. Išeivijoje užaugusiems tai labai aktualus rūpestis, taip kaip yra nutautimo rūpestis. Galima sakyti, kad čia minėti klausimai, rūpesčiai skiria „akademikus" nuo kitų sen-

draugių ateitininkų.

Čikagos „akademikai ateitininkai" save skaito sendraugių padaliniu. Nėra noro įsteigti naujos sąjungos — kaip tik kai kurie asmenys yra užsiangažavę įeiti į sendraugių valdybą. Pažiūrėsime, kaip šios grupės subūrimai pasiseks. Nieko neišmėginę, nieko neatsieks. Lietuvoje ateitininkais tapo moksleivių amžiaus jaunimas, o išeivijoje norisi auklėti jaunimą ateitininkų dvasioj nuo pat vaikystės. Lietuvoje buvo filisteriai ateitininkai, o ta tradicija išeivijoje išnyko. Reikia vis rasti naujų veiklos būdų.

Yra daug projektų, kuriais Čikagos ateitininkai rūpinasi, ypač kuriais galėtų rūpintis „akademikai ateitininkai". Moksleiviams ateitininkams ir jaunučiams reikia naujų globėjų, kurie turi entuziazmo, energijos ir kurie jaunimui priimtini. Vadovų vis trūksta. Reikia kartu su studentais ateitininkais diskutuoti agnosticizmo ir ateizmo įtaką mūsų universitetuose ir kaip su tuo dorotis. Juk akademikai, neseniai patys tą pergyvenę, gal galėtų pasidalinti su studentais savo pergyvenimais. Sendraugių eilėse reikia suartinti tiek metų skirtumų — kartų spragas. Reikia rūpintis ir dirbti lietuviškų parapijų išeivijoje likimu. Tų darbų tiek daug — mūsų tiek mažai.

Prieš pradėdami įvykdyti įvairius projektus, „akademikai ateitininkai" Čikagoje išreiškė nuomonę, kad jiems patiems reikia save lavinti. Jei norime kitus kelti, reikia patiems kilti (panaudojus a.†.a. kun. Ylos žodžius). Gal kitose lietuviškose kolonijose nėra noro nei reikalo „akademikus ateitininkus" atskirti nuo sendraugių eilių. Tačiau didesnėse kolonijose kaip Čikagos dar kol kas yra nemažai sendraugių ateitininkų, kurių amžiaus skirtumai gali būti net penkiasdešimt metų. Kartais yra reikalas atsiskirti į panašaus amžiaus ir išsimokslinimo padalinius, vietoj stengtis būti vien balseliu dideliam būryje: gausiuose susirinkimuose ar vien panašių profesijų korporacijose. Toms mažesnėms grupelėms susirinkti dažniau yra įmanoma. Tada retesniuose sendraugių susirinkimuose ar ruošiant ateitininkų bendrijos „manifestacijas" turėsime ūpo ir energijos ir žinosime ko siekiame.

R. Kubiliūtė

P.S. (Čia išreikštos mintys nebūtinai atitinka „Ateities" redakcijos ar Ateitininkų bendros visuomenės nuomonę. Tai mintys, iškilusios per penkiolikos susirinkusių „akademikų ateitininkų" pirmąjį susibūrimą. Kviečiame kitaip galvojančius ar sutinkančius su šiomis mintimis taip pat pasireikšti savo straipsniais „Ateityje".)

R. K.

Clevelando sendraugių ateitininkų suruoštoj iškyloj— Chopin Forest Metropolitan Parke.

Kun. dr. Antano Paškaus „Asmuo ir laisvė

„Asmuo ir laisvė", 159 psl., parašyta kun. dr. Antano Paškaus, 1984. Išleido „Ateitis", redagavo dr. Algis Norvilas, apipavidalino Jonas Kuprys, spaudė „Draugo" spaustuvė. Viena iš serijos „Mūsų idėjos dabarties šviesoje".

Knygos pristatymas įvyko Čikagos Jaunimo centre per „Ateities" akademinį savaitgalį, spalio 26-28 d. Knygą iš anksto pasiskaitę, Marija Smilgaitė, Dovas Šaulys, kun. dr. Kęstutis Trimakas ir Ramunė Kubiliūtė pareiškė savo nuomonę ir statė autoriui klausimų. Prelegentas autorius davė savo knygos apybraižą ir susumavo joje pareikštas mintis. Jis taip pat užsiminė, kad mato šią knygą kaip pirmą iš trijų knygų ciklo. Antroji būtų apie Bažnyčios krikščionišką kultūrą, o trečioji krikščioniškai analizuos poreikius.

Svarstybų dalyviai pareiškė įvairių nuomonių: kad knyga kai kur gan pesimistiška, kad autoriaus cituoti psichologai liečia tik vieną tiesos pusę, kad autorius lyg nori, kad Katalikų Bažnyčia nekeistų savo tradicijų. Dabar bus paminėta pora minčių, išreikštų knygoje. Knygą, svarstybos dalyvių nuomone, verta skaityti. Prisiminti galima kaip moksleivių ir studentų ateitininkų būreliai diskutuodavo dr. J. Girniaus „Idealą ir laiką". Panašiai būtų galima padaryti ir su šia knyga.

„Asmuo ir laisvė" susidaro iš įvairių kun. dr. Paškaus parašytų straipsnių. Knyga padalinta į kelias dalis: Asmeninis išsilaisvinimas, Asmens išsilaisvinimo kryptys, Asmeninė laisvė ir dora, Išsilaisvinimų įtaka katalikybei. Autorius savo įvade rašo: „Šioje knygoje ir bandoma kritiškai analizuoti Vakarų žmogaus takus į laisvę ir laimę". Jis teigia, kad „Šiandienos žmogus mat nesugrąžinamai pasuko laisvės ir savipildos keliu" ir kad „privalu skaityti laiko ženklus".

Kun. Paškus rašo, kad „žmogus istorijos bėgyje nutraukė vienybės ryšius su gamta, su visuomene ir su Dievu", Jis teigia, kad gyvenimas praranda gelmę ir kryptį" ir kad „žmogus negali gyventi be gairių: iš šalies ar iš jo paties".

Toliau surašomos įvairios kun. dr. Paškaus paties mintys ar citatos. Reikia suprasti, kad autorius knygoje viską gražiai suveda, kad šios ištraukos paimtos iš konteksto:

„Kiekvienas istorijos laikotarpis apdovanojo žmogų vis naujomis laisvėmis, apkraudamas jį ir naujomis naštomis". (8 psl.)

„Kuo labiau žmogus šneka, tuo mažiau vienas kitą supranta". (20 psl.)

„Sunku žmogui gyventi vien duona ir laisve". (25 psl.)

„Yra būtina, kad meilė išsilaisvintų iš visuomeninių pančių, prietarų, taisyklių". (27 psl.)

„Malonumas nėra pagrindinis gyvenimo tikslas, o tik šalutinė jo pasekmė" ir „Laimė nepasiduoda savo medžiotojams". (30 psl.)

„Tradicija yra palaima ir prakeikimas". (42 psl.)

„Žmogus nėra tuo, kuo jis yra, bet tuo, kuo jis privalo būti". (60 psl.)

„Nė viena teorija nėra nei visiškai klaidinga, nei visiškai teisinga".

„Nūdienė visuomenė — tiek daug priemonių, bet tiek maža tikslų ir idealų". (109 psl.)

„Jaučiasi stiprus polinkis Kristaus naujieną taip perredaguoti, kad ji pirmiausia kalbėtų apie žmogų ir tik netiesiogiai apie Dievą..." (132 psl.)

„Šiandieninės apeigos bando išryškinti Bažnyčią kaip besimeldžiančią bendruomenę. Tikslas — užžiebti parapijos bendrijose šeimos nuotaiką..." (147 psl.)

Ne visi knygos skaitytojai svarstybose sutiko su autorium. Taip bus ir su skaitytojais plačioj visuomenėj. Kaip bebūtų, kun. dr. Antanas Paškus iškelia šiandienos krikščionio rūpesčius. Jis juos iškelia ir nagrinėja „apsivilkęs" savo psichologo ir teologo „rūbu" ir kaip tik todėl įdomu šias temas skaityti lietuvių kalba parašytas ir į jas atsižvelgiant iš lietuviškos perspektyvos.

RK

PAŠNEKESYS SU SENUTE

Aug. Tijūnėlis

Užėjau į darbo apylinkės pigią kotlietų parduotuvę. Čia paprastai susirenka senukai, vaikai ir kitos žvaigždės, kurie neprikopė įmonių viršūnių.

Nusipirkau tūtelę sprogtinukų. Pastebėjęs atokiai sėdinčią vyresnio amžiaus moteriškę, prisiartinęs užklausiau, ar galiu prisėsti? Maloniai mane priėmė ir pradėjom šnekučiuotis.

Apšnekėję orus, mat lietinga diena buvo, pasukom įdomesne linkme.

Kadangi tarnauju vietinėj viešojoj bibliotekoj, senutė apklausinėjo mane, kaip pavykusi vasaros skaitymo programa:

Kiek registrantų buvę? (110 vaikų, apie 60 atliko programos reikalavimus)

Ar mes mokę juos skaityti? (Ne. Programos tikslas — sudominti vaikus mokykloje duodamu skaitymu)

O kaip vaikai pasisakė, perskaitę kokią knygą? (Įteikia rašinėlį, apibūdinantį knygą ir skaitytojo asmeniską reakciją)

Taip senutė beklausinėdama ir pasisakė, kaip ji bendraujanti su anūkais, kurių turinti devynis. Šiuo metu visi gyveną ne šioj valstybėlėj. Anksčiau, kai jie visi būdavę arti, ji sekdavusi jiems pasakas, pridėdama gan daug savo vaizduotės. Pvz. populiarioj pasakoj apie meškutį, mamą ir tėtę meškas, į jų dubenius ji vaizduotėj įdėdavo kokį nors vaikams patinkamą maistą. Tai išgirdę, vaikai patenkinti kvatodavę.

Šie prisiminimai dar esą gyvi ir pasireiškią tampriais korespondencijos ryšiais, kuriuos senutė sistematiškai kultivuojanti. Ji turinti anūkų sąrašus su jų gimtadieniais, sukaktuvėmis (nes jau trys esą savo šeimas sukūrę) ir, žinoma, nepraleidžianti valstybinių ir bažnytinių švenčių.

Kiekvieno mėnesio pradžioj senutė išsitraukianti kalendorių ir peržvelgianti mėnesio reikalavimus ir einanti kortelių pirkti. Ieško pigesnių ir asmeniškai tinkamų. Gerai pažįstanti vietines kortelių parduotuves ir sekanti jų išpardavimus.

Išsirinkus tinkamą kortelę, ji atidžiai užadresuoja vyrui ir žmonai kartu, nenorėdama, kad kuris pasijaustų užgautas. Ji laisvai vartojanti papildymus iš savo širdies: meilybinius vardus, šv. Rašto citatas, lipinukus, ir kai kada net papaišanti kai ką spalvotais pieštukais. Naudojanti taiklius pamokymus ir juokingus braižinius. Kai anūkai mažesni būdavę, tai ji priklijuodavus kramtomos gumos. Vienas vaikas net užklausęs, ar ji turinti gumos fabriką!

Praeitą žiemą, vienai dukterų mirus, senutės draugė viešėjus pas ją. Naktį negalėdama užmigti, pradėjus vartyti mirusios dukters užrašus ir foto albumus. Draugė buvus nustebinta, radus senutės korteles, kurias ji siuntusi eilę metų dukteriai: viešnia radusi jos korteles pagarbiai, chronologiškai suklijuotas albume.

Panašiai senutė palaikiusi kontaktą su savo artimaisiais jau visą eilę metų.

Kalbėjom apie garsinių juostelių vartoseną. Bet abu sutarėm, kad esmė esanti ne technika, bet taiklus, nuoširdus, šiltas žodis.

Senutė jau apie aštuoniasdešimt, judri ir švelniai spindinčiom akim.

Jos platus širdies žvilgsnis į mane veikia atnaujinančiai.

Ar tai ne vienas būdų „viską atnaujinti Kristuje?"

KRISTAUS VEIDAS EUCHARISTIJOJ

Pušelė

Klūpau prieš išstatytą Švenčiausią Sakramentą ir laukiu išvysti Jo veidą. Kristau, čia kaip niekur kitur Tu esi gyvas ir tikras. Esi Dievas ir žmogus. Naujintojas širdžių ir pasaulio. Kodėl čia slepi save daugiau negu Betliejuje. Ten Tave galėjo sveikinti kaip Kūdikį. Nazarete kaip darbininką atpažino miestelio gyventojai. Kryžiaus Kely kaip kankinį. O čia esi pasislėpęs po sumaltu kviečiu. O gal ir gerai? Nes jei Tavo dieviško veido spindesys prasiveržtų, gal mano žmogiškoji prigimtis subyrėtų. Tas dieviškas dūžis... kas ištvertų? Čia Tu esi paguodos Dievas, pasigailėjimo, atlaidumo, stiprybės ir ramybės Dievas. Čia Tu esi kurio ieškau visu savo gyvenimu. Esi audrų tramdytojas. Esi jėga, viltis ir neišsakoma meilė. Tyliu ir laukiu, kada Tu prabilsi. Tyli ir Tu. Sakyk! Laukiu, kad atidengsi savo veidą, kad jį adoruočiau, atskleisčiau kitiems. Gal nenori, kad bėgčiau mūsų miestų gatvėmis šaukdama, kaip toji moteris samarijietė. Ji paliko Tave prie šulinio ir bėgo miestan pranešti. Ar man palikti Tave — ar laukti? Kristau! Atsiliepk!

Jis be žodžių paima mane ir veda į laukų platybes, kur linguoja pribrendę varpos. Jos visos išaugusios Tavo jėga, — žinau.

Visos palinks po pjautuvu, bet nevisos bus panaudotos kaip priedanga mano dievybei. Jas visas palies akmeniniai dantys ir sumals į miltus. Kas pasakys, kurios miltų dulkelės bus panaudotos perkeitimui į Mano Kūną?

Būk varpa mano dirvoje. Leisk grūdams subyrėti į mano aruodus. Tavo dienos kaip grūdai tebyra į mano delną. Mano ranka teskirsto grūdus — kūno gyvybei ir dvasios alkiui.

Taip Viešpatie! Iš Tavo neišsakomo gerumo ir meilės atsiranda duona ant mūsų stalo, ir sielų gyvybinis maistas ant mūsų altorių. Nuo savo stalo trupinį noriu paduoti alkanam, nes jame mačiau Tavo veidą.

Prieš 500 metų...

Vija Bublytė

„Nors būtum karalius,
Prieš Viešpaties galią
Tu menkas menkybėj esi.
Karališkų rūmų
Pralenkia žavumą
Dangaus karalystė šviesi".

Šv. Kazimieras yra kilęs iš Gedimino giminės. Šv. Kazimiero prosenelis buvo didysis Lietuvos kunigaikštis Algirdas, o senelis buvo Jogaila — didysis Lietuvos kunigaikštis, pirmas užėmęs Lenkijos sostą ir pirmas po karaliaus Mindaugo ėmęs krikštyti Lietuvą. Jogailos sūnus Kazimieras taip pat didysis Lietuvos kunigaikštis ir Lenkijos karalius. Ir jis buvo šv. Kazimiero tėvas. Kazimieras pasižymėjo dideliu taikumu, ir Lietuva bei Lenkija jo valdymo metu buvo didžiausia valstybė Europoje. Karaliaus giminė buvo labai plati.

Karalius Kazimieras, Šv. Kazimiero tėvas, buvo vedęs karališkos Habsburgų giminės — vokiečių imperatoriaus Alberchto II dukterį Elzbietą. Ji buvo šv. Kazimiero motina.

Šv. Kazimiero giminė buvo garsi žemės karalių sostuose.

Šv. Kazimieras iš tėvo pusės yra lietuvis, nes Kazimiero tėvai buvo Jogaila ir Sofija Alšėnaitė.

... Nusikelkime į seną Lenkijos miestą Krokuvą. Tai karališkas miestas. Čia prieš 500 metų (1458 m. spalio 3 d.) gimė šv. Kazimieras. Čia garsi Vavelio pilis, sodai, bažnyčios, vienuolynai...

Vavelis stačios uolos pilies kalnas su Lenkijos karalių rūmais ir katedra. Karaliaus rūmus supa didžiuliai medžiai, gėlės, fontanai... Sode didžiulė aikštė... Pasigirsta linksmas klegesys, tai karalaičiai šeši. Vladislovas, Kazimieras, Aleksandras, Žygimantas, Albrechtas, Fridrichas; karalaitės: Jadvyga, Ona, Sofija, Barbora, Elzbieta.

Vladislovas, vyriausias, lyg vadovas brolių ir seserų, tai įspėja sesutes nesivaržyti pagauti drugelį, čia su broliais meta ietį, kas toliau numes...

Jų veidai įkaitę, kiekvienas nori pirmauti... Štai per sodą ateina du įtakingi Krokuvos dvaro pareigūnai broliai Šidloveckiai. Stanislovas Šidloveckis iš visų karalaičių labiausiai myli Kazimierą. Jis daugiau su juo kalbasi, juokauja, kur buvęs, kur nebuvęs jis karalaičiui vis ką nors pasakoja...

Karalaičius moko ir Mikalojus Šidloveckis. Karalaičiai labai gerbia savo mokytojus ir labai susidraugauja su Mikalojaus Šidloveckio sūnumis. Karališko dvaro mokykloje Kazimieras gabiausias ir stropiausias mokinys. Niekad nereikia jo barti... Prieš pamokas karalaičiai meldžiasi skubėdami ir, vos spėję baigti, tuoj ima krykštauti. Bet Kazimieras paskęsta mintyse į Mariją ir nepastebi, kad malda baigta. Mokytojas Kalimachas, paliesdamas ranka Kazimiero petį, sako: „Kelkis, šventasis vaike!"

Kambary ant sienos kabo išrašytos taisyklės: anksti kelti, mankšta, iškalba, teisingumas, kuklumas... Čia matosi kitas mokytojas kan. J. Dlugošas. Kazimieras savo mokytoją labai pamėgsta, nes mokytojo dėka išmoksta gražaus rašto. Kitas teologas ir kalbėtojas Sidziwoj z Czechel moko karalaičius iškalbos meno. Mokant pasirodo ir karalienė Ezlbieta. Ji labai myli savo šeimą, bet daugiau praleidžia laiką su dukterimis. Čia siuvinėja gėles, vaikščioja sode, nuolat kreipdama dėmesį į gėlių grožį, paukščių čiulbesį, kad karalaitis jaustų tą gamtos grožį...

Laikas vietoj nestovi... visa, kas gyva, juda, auga... Išaugo karalaičiai, karalaitės... Jaunystės grožiu karalaitės pagarsėja pasauly. Karalaičiams nužiūrimi sostai.

Karaliaus rūmuose tik džiaugsmas, grožis, įvairios pramogos: tai svečiai, karaliai, tai legatai iš Romos, tai didikai iš Vilniaus, o kiek piršlių... Visos

Šv. Kazimiero rašinių konkurse premijuotas rašinys.

Šv. Kazimieras mus pasiekia kaip malonus kvepėjimas Dievo sodui nuskintos lelijos

dienos lyg šventė. Karaliai vienus svečius pasitinka, kitus išlydi, tai į medžioklę ruošiasi...

Menėse žvakių, kaip danguj žvaigždelių, muzika, karalių puošnūs rūbai. Karalaičiai kviečia šokiui... karalaitės žemai nusilenkia ir, išdidžiai pakeldamos galvą, paduoda ranką. Sukasi poros, sukasi... Suknelės viena už kitą gražesnės, o plačios, auksu žvilga...Karalaitės linksmos, laimingos. „Karalaičių jaunų plaka širdys neramios. Siautulingos jaunystės ugny...

Tarp didikų šalies, tarpe šypsančių damų, Tik penki karalaičiai jauni..."

Karaliaus pily prabanga, garbė, malonumai...

Kazimieras nuošaly vienas. Netraukia jo žemiškas džiaugsmas. Jis atsitolina nuo visų. Jis tylus, mandagus, su šypsena kiekvienam. Jo žvilgsnis gilus. Jo akys stebi žvaigždes... jis kuria himnus Marijai...

Mokytojas kun. J. Dlugošas ruošia Kazimierą būti karalium, diegia visą laiką Dievo meilės pradus...

„Pavesk skaisčią širdį
Tu tai, kuri girdi
Jaunystės šviesios troškimus,
Marija Mergelė
Parodys tau kelią
Į Dievo - Karaliaus namus.
Iš žemės bevaisės
Į dangų nueisi
Kietuoju dorybės keliu,
Per atgailą, maldą
Ir kūną apvaldęs
Nuo žemės pagundų vylių".

Kazimiero sielon tie žodžiai prigijo, Kazimieras randa džiaugsmą maldoje į Mariją.

Jaunas karalaitis meiliais žodžiais kalbina Kazimierą. Tėvai svarsto, kurį sostą pavesti... Tačiau Kazimieras ko toliau nuo pasaulio džiaugsmų. Bažnyčioje bręsta jo mintys. Ir vėlai vakare, prie uždarytų durų suklupęs, kalbasi su Dievu.

„Ypatingai pamilęs Dangaus Karalienę,
Savo širdį jis pavedė jai..."

Kazimieras labai paklusnus. Su tėvu atvyksta į Lietuvą. Padeda tėvui tarnyboje, sielojosi Lietuvos rūpesčiais. Vilniuje ir Gardine gamta džiaugiasi ir praleidžia daugiausia laiko, gera darydamas.

Suserga džiova. Motina Elzbieta jį slaugo. Atvyksta ir tėvas iš Lenkijos. Visi prislėgti. Troškimas matyti Vengrijos karalium išblėso. Gardine Šv. Kazimieras miršta, eidamas 26 metus. Palaidotas Vilniaus katedroje, kur vėliau jam pastatyta graži koplyčia.

Simas Sužiedėlis rašo, „kad Šv. Kazimieras mus pasiekia kaip malonus kvepėjimas Dievo sodui nuskintos lelijos. Rodos, angelai būtų Rojuje auginę, žemėj sodinę ir skubiai nuraškę, kad piktas šaltis nepakąstų".

Dabar Lietuvoje Šv. Kazimiero kūnas perkeltas į Šv. Petro ir Povilo Bažnyčią, o katedrą okupantai pavertė meno galerija.

Partizano Daumanto kuopa susirinkime gražioje Ateitininkų namų gamtoje.

„AŠ ČIA GYVA" — DARIAUS POLIKAIČIO PLOKŠTELĖ

Dariaus Polikaičio („Ateities" redakcijos nario) plokštelės „Aš čia gyva" išleidimu rūpinosi Pasaulio Lietuvių Jaunimo Sąjunga, kurios pirmininkas yra Gintaras Grušas. Plokštelė išleista 1984 m., įrašyta Vilnius Records Montrealyje. Vilnius Records vadovauja Alexandre Stankevičius. Plokštelės pristatymas Čikagoje buvo Jaunimo centre 1984 m. gruodžio mėn. 8 d. PLJS Ryšių Centras suplanavo vakarą, kuriame klausytojai buvo supažindinti su plokštele, buvo vakarienė ir šokiai.

„Aš čia gyva" yra Bernardo Brazdžionio eilėraščio pavadinimas. Darius Polikaitis parinko įvairių poetų: K. Bradūno, V. Mykolaičio-Putino, J. Tysliavos, A. Vaičiulaičio, T. Žičkaus, B. Brazdžionio ir Strazdelio eilėraščius ir jiems pritaikė muziką. Yra taip pat vienas eilėraštis iš Lietuvos ir vienas, sukurtas Dariaus. Plokštelės viršelyje yra ateitininkams pažįstamas Dainavos stovyklos vaizdas ir viena daina kaip tik pavadinta „Dainava". Viršelio nuotrauka Ginto Zarankos, grafika Philippe Theriault. Muzikinė palyda montrealiečių muzikantų, Alexandre Stankevičiaus ir Dariaus Polikaičio. Kartu su Dariumi plokštelėje dainuoja jo brolis Audrius ir pusbroliai Vidas Neverauskas ir Linas Polikaitis. Čikagoje ant scenos su dainininkais pasirodė fleita pritardama jo sesuo Rima Polikaitytė ir Dariaus vadovaujamas „Aido" orkestras. Čikagiškiai labai šiltai priėmė plokštelės pasirodymą ir, atrodo, plokštelę perka. Darių jo plokštelės pasirodymo proga sveikina „Ateities" redakcija.

R. K.

Dalis teksto iš plokštelės „Aš čia gyva"

Aš čia gyva

Ieškojau tėviškės tamsioj naktyj, it sapnas:
— Kur tu, tėvynė, kur tu, Lietuva?
Ar plaka dar skausme širdis sukepus,
Ar tu gyva, ar negyva?

Iškėliau šaukdamas rankas į dangų juodą:
— Kur tu, tėvynė, kur tu, Lietuva?
Ir kai parpuoliau bėgdamas per gruodą,
Atsakė man: — Aš čia gyva!

Aš čia — gyva, — po kojų tarė žemė.
Aš čia — gyva, — sūnau, ar nematai?
Aš čia — gyva, — palinkę ir sutemę
Atsiliepė dangaus skliautai.

Ėjau, klupau iš pirkios į pirkelę:
— Kur tu, tėvyne, kur tu, Lietuva?
Tik balsas tas man rodė tamsų kelią:
— Aš čia — gyva, aš čia — gyva.

Kaip skausmo ašaros mirgėjo žiburėliai.
— Ar tu tenai, ar tu ten, Lietuva?
Ir iš tamsos, ir iš nakties, ir iš šešėlių
Atsiliepė: — Aš čia — gyva!

Aš čia gyva...

Aš čia — gyva, — Dubysa subangavo,
Aš čia — gyva, — jai pritarė krantuos,
Aš čia — gyva, — kaip aidas sudejavo
Daina pagojuose aukštuos.

B. Brazdžionis

Gera dovana vaikams

Darius Polikaitis, Vidas Neverauskas, Linas Polikaitis ir Audrius Polikaitis.

Vytės Nemunėlio „Mažųjų dienos — vaikų poezijos rinktinė". Išleido Los Angeles ateitininkai sendraugiai 1984 metais. Spaudė Pranciškonų spaustuvė. Meniškai apipavidalino Paulius Jurkus.

Tai 207 psl. minkštu viršeliu vaikų poezijos rinktinė, kuri sudaryta ir iliustracijos paimtos iš Vytės Nemunėlio rinkinių „Mažųjų pasaulis", „Drugeliai", „Kiškio kopūstai" ir kitų.

Kokiam vaikui ar suaugusiam negalėtų patikti „Man nereikia keturių"?

Dvi akytes aš turiu —
Man nereikia keturių:

Su abiem ką pamatau,
Aš parodysiu ir tau.

Dvi ausytes aš turiu —
Man nereikia keturių:

Su abiem ką išgirdau,
Pasakyt galiu ir tau.

Dvi rankytes aš turiu —
Man nereikia keturių:

Dirbu, piešiu ir rašau,
Man padėt visus prašau.

Dvi kojytes aš turiu —
Man nereikia keturių:

Šokinėju sau linksma —
Džiaugias tėtis ir mama.

Vienintelis apgailestavimas dėl knygos paruošimo, kad ji aplenkta minkštu viršeliu ir yra baltos spalvos. Juk mažų vaikų rankos nėra vis labai atsargios ir švarios. Tačiau šis rinkinys yra gražus ir su Vytės Nemunėlio poezija susipažinę jauni tėvai ar mokytojai ir, žinoma, seneliai, galės eilėraščių pamokyti savo vaikus, mokinukus, anūkus.

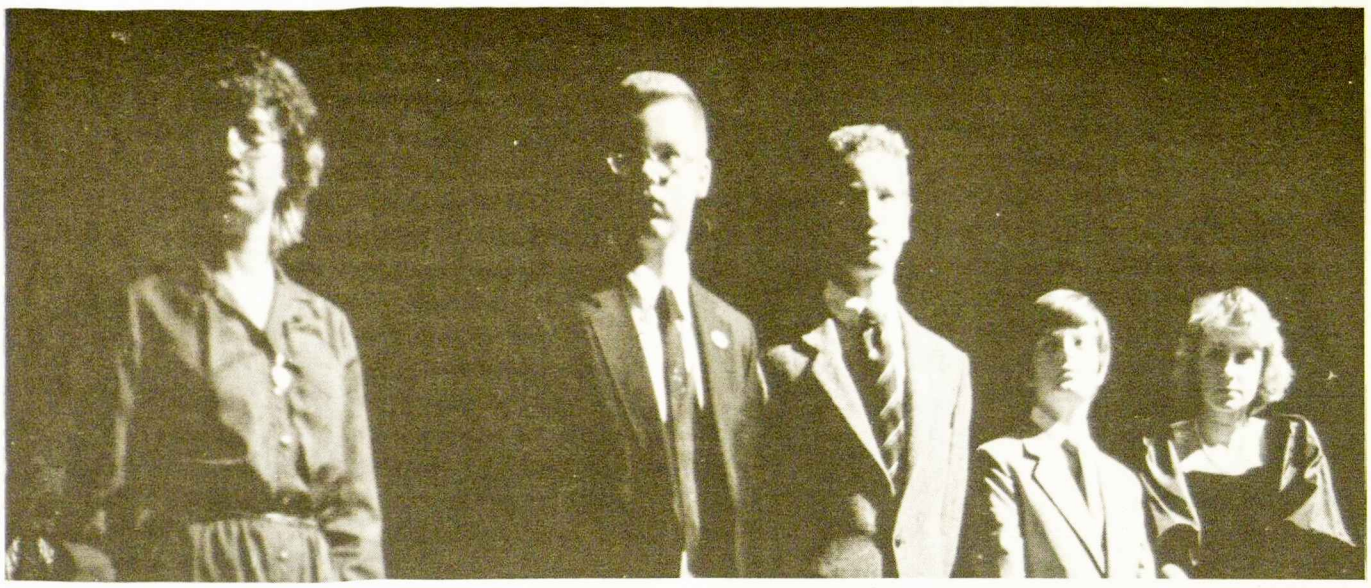

Šv. Kazimiero metų rašinio konkurso laimėtojai: S. Zalatoriūtė, V. Liulevičius, G. Liulevičius, P. Bindokas, G. Reinytė.

„Ateities" žurnalo vakaras

Šeštadienį, spalio 27 dieną, įvyko metinis „Ateities" žurnalo vakaras. Šio vakaro svečiai susirinko iš įvairių Čikagos apylinkių, ir net tolimesnių vietovių, paremti vertingą žurnalą, susipažinti su nauja jo redakcija, ir pagerbti „Ateities" bendradarbius ir konkurso laimėtojus. Šie bendri tikslai ir vertybės, ir proga susitikti su senais draugais ir susidaryt naujų, sukūrė tikrai jaukią, draugišką ir net šeimynišką nuotaiką.

Programą atidarė p. J. Damušienė tardama trumpą, bet prasmingą įvadinį žodį, ir po to pakviesdama naująją „Ateities" redaktorę p. S. Petersonienę pravesti premijų įteikimus. Ši pristatė Šv. Kazimiero metų rašinių konkursą, ir pakvietė scenon A. Žygą, R. Janulevičiūtę, ir R. Kubiliūtę pristatyti laimėtojus. Poezijos žanre pirmą vietą laimėjo Milda Palubinskaitė, antrą vietą Vilius Dundzila. Prozoj, pirmas vietas laimėjo Vėjas Liulevičius ir Gytis Liulevičius, antrą Grasilda Reinytė-Petkienė. Straipsnių žanre pirma vieta skirta Pauliui Bindokui, antra Živilei Tomkutei, trečia Vijai Bublytei, ketvirta Vaivai Vaišnytei ir Snieguolei Zalatorei. Konkurso mecenatas kun. dr. J. Prunskis įteikęs premijas tarė sveikinimo žodį. Laureatų vardu Paulius Bindokas padėkojo mecenatui ir konkurso organizatoriams.

Toliau buvo atžymėti Ateities bendradarbiai: Gailė Eidukaitė, Aušra Jasaitytė, Marius Katilius-Boydstun, Rūta Končiūtė-Saliklienė, Audra Kubiliūtė, Kristina Liaugaudaitė, Rūta Musonytė, Ginta Palubinskaitė, Gaja Pemkutė, Jonas Račkauskas, Gailė Radvenytė, Laima Sruoginytė, Rūta Stroputė, Ina Šilgalytė, Aras Tijūnėlis ir Rymantė Vizgirdaitė, ir „Ateities" redakcinės kolegijos na-

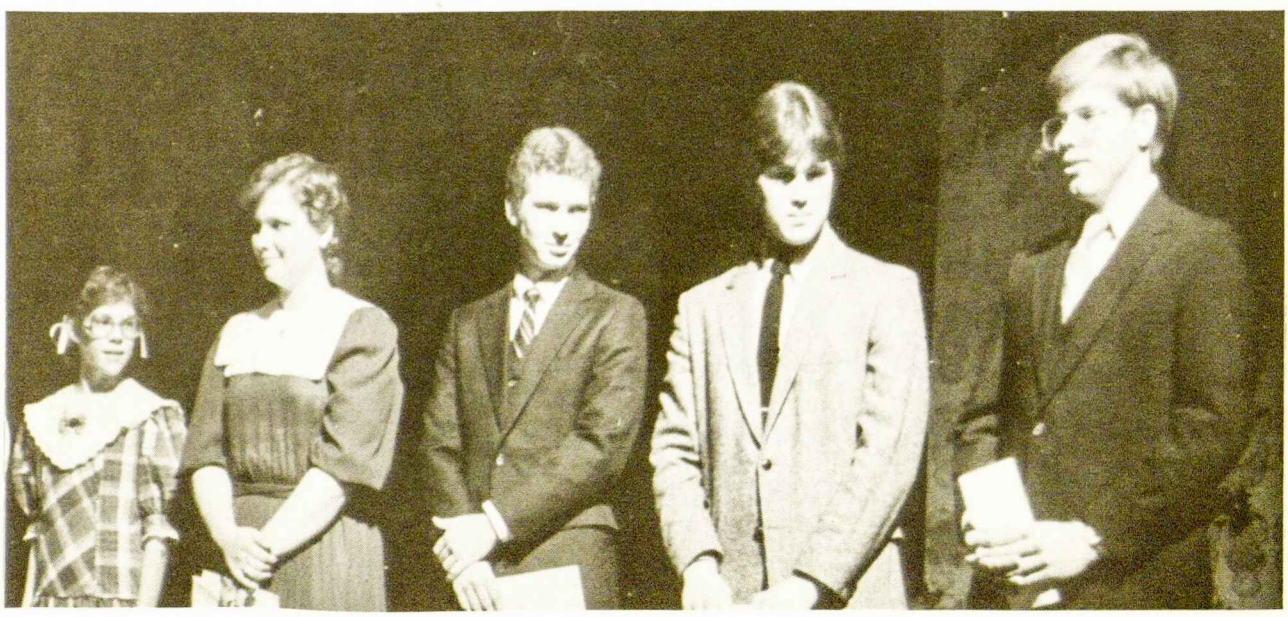

Ateities konkurso laimėtojai: K. Liaugaudaitė, A. Jasaitytė, M. Katilius-Boydstun, A. Tijūnėlis ir J. Račkauskas.

rės Rima Janulevičiūtė, Ramunė Kubiliūtė, Raminta Pemkutė ir Birutė Tamulynaitė. Bendradarbiai ir redakcinės kolegijos narės buvo apdovanoti premijomis, kurių mecenatai buvo Čikagos sendraugių ateitininkų skyrius, ir kun. St. Ylos fondas. Ta proga buvo taip pat padėkota Sendraugių centro valdybai atsiuntusiai stambią auką „Ateities" leidimui. Federacijos Vadas dr. K. Pemkus, pasveikinęs atžymėtuosius ir visus susirinkusius, ypač skatino jaunimą ir toliau rašyti, o Aušra Jasaitytė atžymėtųjų vardu padėkojo mecenatams ir visiems, kurie prisideda prie „Ateities išleidimo.

Meninę programos dalį įspūdingai atliko Daiva Markelytė pristatydama publikai Mykolaičio-Putino poezijos rečitalį. Ypatingą įspūdį paliko poema „Eglė ir Žilvinas". Puikiai deklamuojamos poemos metu, už salės langų kelis kartus, lyg dalis programos, nutrenkė griaustinis ir blykstelėjo žaibai, suteikdami poemai tiesiog mistinę nuotaiką. Prie puikaus įspūdžio taip pat prisidėjo Danutės Petkūnaitės tikrai profesionalus scenos apšvietimas.

Po meninės dalies vakaro koordinatorė p. J. Damušienė paskutinį kartą padėkojo visiems atsilankiusiems ir prisidėjusiems prie šio gražaus vakaro suruošimo ir pakvietė kun. dr. K. Trimaką sukalbėti maldą prieš vakarienę. Visiems skaniai pasisotinus p. O. Norvilienės gaminta vakariene, vakaras tęsėsi dar ilgai, grojant Aido orkestrui ir svečiams šokant ir linksminantis.

Marius K-B

Ateitininkų 35 metų sukaktis Clevelande

1984 m. gruodžio 2 d., Clevelando ateitininkai paminėjo 35 metų įsisteigimo sukaktį Clevelande.

Dievo Motinos parapijos bažnyčia per 10 val. šv. Mišias buvo pilna žmonių. Klebonas kunigas Gediminas Kijauskas, SJ, atnašavo šv. Mišias, pasveikino Clevelando ateitininkus, švenčiančius 35 metų veiklos sukaktį, prisimindamas ateitininkijos nueitą kelią ir jos įsipareigojimą ateities darbui. Šv. Mišių aukas nešė Clevelando Ateitininkų sąjungų pirmininkai: Vidas Barzdukas — Jaunučių atstovas, Linas Biliūnas — Moksleivių, Rita Balytė — Korp. Giedros, Staniškienė — Sendraugių ir svečias paskaitininkas dr. Adolfas Damušis.

Išėjus iš bažnyčios, mus pasitiko specialus „Mūsų žingsnių" leidinėlis su Clevelando ateitininkų 35 metų veiklos istorija, redaguotas Vacio Rociūno. Jo puslapiuose surašyta trumpai, bet gan vaizdžiai, kaip ateitininkai jungiasi į darbą įvairiuose išeivijos veiklos baruose.

Parapijos svetainėje mūsų laukė padengti stalai su pyragėliais, sumuštiniais ir garuojančia kava bendram pabendravimui. Vaišėmis rūpinosi Stefanija Stasienė su „Ateities" klubu.

Po vaišių parapijos viršutinėje salėje vyko trumpa akademija, į kurią visi buvo kviečiami. Podiumo fone salę puošė vėliavos su ateitininkų ženkleliu lietuviškame audinyje. Salės gale surengta maža Clevelando ateitininkų veiklos fotografijų parodėlė, paruošta Vidos Švarcienės. Dalia Staniškienė, „Ateities" klubo pirmininkė, atidarė akademiją, pasveikindama svečius ir pakvietė Liną Biliūną — moksleivių pirmininką deklamuoti Adomo Jakšto „Kur du stos visados daugiau padarys". Į gretas jungėsi deklamuoti Diana Staniškytė, Rama Bublytė, Ina Šilgalytė ir Aida Bublytė ir visi 5 drauge ryžtingai baigė deklamuoti eilėraštį. Moksleiviams pasirengti padėjo dr. Birutė Kasperavičienė.

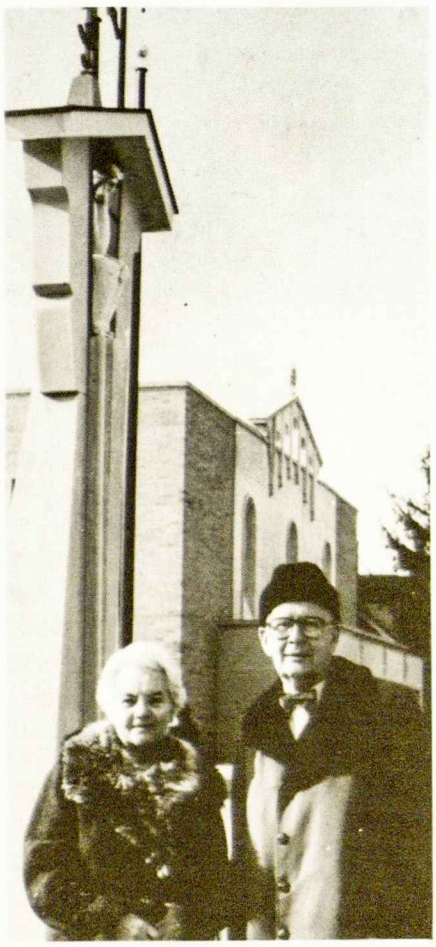

Dr. Adolfas ir Jadvyga Damušiai prie parapijos paminklo, Clevelande.

Dr. Adolfo Damušio paskaitos tema ,,Kokie esame? Ko siekiame?"...

Dr. Damušis, Dainavos steigėjas, savo žodyje atkreipė dėmesį į vieną moksleivį, Praną Dovydaitį, gyvenusį Veiveriuos. Jis turėjo drąsos neatsisakyti savo idėjos, nesvarbu, kaip jis buvo pajuoktas ir kokie sunkumai jam buvo daromi. Iš tos idėjos išsivystė sąjūdis ir įsisteigė Ateitininkų organizacija. Dr. Damušis pastebėjo, kad ateitininkams tinka vardas „šventakupriai" — kaip tie kupranugariai — kurie krauna taukus į savo kupras ateičiai. Taip ir ateitininkai nuo pat jaunų dienų rengia jaunimą, stengdamiesi „Visa atnaujinti Kristuje", vykdydami ateitininkų 5 principus, kad, stojant į darbą, galėtume iškrauti iš savo kuprų viską, ką sukrovėme į jas, eidami per Ateitininkų organizacijos mokyklą.

Džiaugiamės, kad dr. Adolfas ir Jadvyga Damušiai, mielai atvažiuoja iš savo trečiųjų namų į pirmuosius, lyg į savo gimtinę. Dėkojame dr. Adolfui Damušiui už įdomų Ateitininkijos pristatymą, charakterizuojant ateitininkus individus ir jų įnašą į išeivijos gyvenimą. Akademija baigta Ateitininkų Himnu.

Nijolė Balčiūnienė

Kalakursantai

1984 Kalakursai Dainavoje

Šių metų kalakursai man buvo antri. Jaučiausi patyrusi kas laukia manęs. Visi atvykom Dainavon geroj nuotaikoj. Džiaugėmės susitikę visus vasaros draugus.

Kalakursai oficialiai prasidėjo Padėkos dieną su vadovybės pristatymu. Vadovybė susidarė iš dr. Dalios Katiliūtės-Boydstunienės (moksleivių sąjungos centro valdybos pirmininkės), Daniaus Barzduko, Mariaus Katiliaus-Boydstun, Audrės Budrytės, Vidos Kuprytės, Vėjo Liulevičiaus ir Rūtos Sidrytės. Sočiai (kartais truputį sausai) mus maitino L. Udrys ir V. Rugienius.

Paskaitas skaitė dr. D. Katiliūtė-Boydstunienė — „Organizacija", S. Čyvas — „Veikla", dr. P. Kisielius jn. — „Veikla II", dr. V. Vygantas — „Studija", A. Kazlauskas — „Saviaukla", ir dr. V. Vygantas — „Išraiška". Domėjosi visomis paskaitomis. Šios paskaitos visus kursantus nuteikė grįžus į savo kuopas jose dirbti, jas gerinti.

Iš viso dalyvavo 20 kursantų, 10 iš Čikagos, 6 iš Klevelando, ir 4 iš Detroito. Vakarinės programos buvo labai įdomios. Ketvirtadienio vakare žaidėme žaidimą „Koks Prots". Džiaugėmės galėdami panaudoti mūsų sunkiai „iškaltas" žinias lietuviškose mokyklose. Penktadienio vakare buvo susikaupimo vakaras. Kursantai atvaizdavo senų laikų pagonis. Vaikštinėdami Dainavos gamtoje, įvertindami jos grožį, bandėme pajusti senovės lietuvių pagarbą gamtos „dievams". Įvyko krikštas su alyva. Galutinai susirinkome aplink laužą Rambyno kalne. Šis vakaras buvo labai įspūdingas. Užbaigėme jį diskusijomis.

Šeštadienio vakaras buvo paskirtas pramogoms ir šokiams. Visi gražiai ir smagiai užbaigėm paskutinį vakarą kartu.

Kursuose visuomet tenka pažaisti futbolą per laisvalaikį. Komandos buvo išskirstytos labai teisingai. Mes visi lošėme. Šeštadienį į futbolo žaidimą net įsijungė p. Boydstunienė. Visi negalėjome atsistebėti, kaip gerai ji žaidė.

Sekmadienio rytą, po ilgos nak-

Dalis Kalakursų vadovų: V. Liulevičius, D. Barzdukas, A. Budrytė ir R. Sidrytė.

ties susipakavę, laukėme atvykstančių tėvų. Buvo labai liūdna vėl palikti vasaros draugus ir mūsų vasaros namus, Dainavą.

Norėčiau padėkoti visai vadovybei už labai gražiai suorganizuotus kursus.

Jų visuomet lauksime!!!

Ina Šilgalytė

Kalakursantai su vadovais.

Chicagos studentai

Chicagos studentų ateitininkų draugovė susirinko 1984.12.09, Jaunimo centro patalpose. Valdybos narės Dalia Polikaitytė ir Gaja Pemkutė perdavė pranešimų: bus draugovės ruošiami šokiai sausio 12 d., grojant orkestrui „Liepsna". Draugovės pavasario kursai bus balandžio 26-28 d.d. Bus pasiruošta artėjančiam Ateitininkų Kongresui pereinant kitų Kongresų nuveiktus darbus. Šio susirinkimo metu Arvydas Žygas aptarė mūsų laikų lietuvių pasiekimus: kaip istorijos knygos už 100 metų aprašys mūsų išeivijos laikotarpį? Arvydas taip pat pateikė kitų minčių: jo nuomone išeivijos pareigos jausmas Lietuvai yra sumažėjęs, tačiau nėra svarbesnio darbo kaip palaikyti disidento darbą. Jis citavo Meką: „Gyvenk nuolatinėje kelionėje į Lietuvą". Buvo rodomos skaidrės iš Lietuvos gamtos, žmonių, disidentų, istorijos, pritariant klasikinei muzikai ir iš Dariaus Polikaičio plokštelės „Aš čia gyva" daina „Neverkite kanklės", kurios žodžiai iš Lietuvos.

Ramunė Kubiliūtė

Talka

Užsimojus prasmingai veikti per prieškalėdines atostogas, Chicagos Lipniūno moksleivių kuopa 1984.12.14 būrėsi sekretoriaus Jono Račkausko namuose darbo susirinkimui. Tarp einamųjų reikalų buvo laiškų rašymas įvairiom įtakingom asmenybėm bei įstaigom Lietuvos reikalais, pvz. įvairiems politikams, vietiniam kardinolui, bei spaudai — Southtown Economist, Chicago Tribune ir New York Times. Buvo naudojamasi „Draugo" redaktoriaus Mykolo Drungos nurodymais, kuriuos jis pateikė susirinkime spalio mėnesį. Toliau kuopos nariai užsirašė dalyvavimui įvairių parengimų ruošoj — Studijų dienoms, žieminiam užgavėnių pokyliui, rekolekcijoms. Buvo pasiruošta Chicagos Ateitininkų kūčių programai, su montažu bei vaidinimėliais.

Gytis Liulevičius

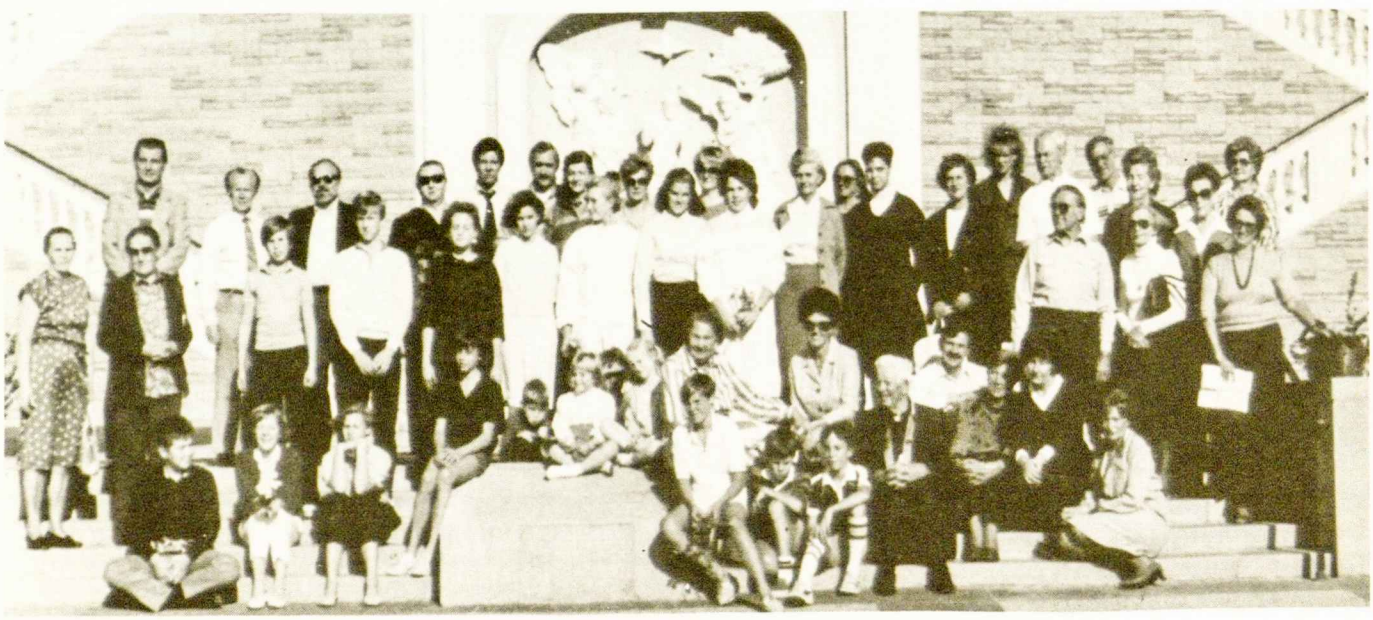

Los Angeles ateitininkai, kartu su prelatu P. Celiešiumi ir artimaisiais susirinkę į „Forest Lawn" kapinių lietuvių skyrių, pagerbti savo mirusiųjų Vėlinių proga.

Jauni Los Angeles ateitininkai su prel. P. Celiešiumi, „Kristaus kieme".

Los Angeles Ateitininkai

Kaip kasmet, lapkričio mėn. 10 d., 1:30 val. p.p. po šeštadieninės pamokų, Los Angeles Ateitininkai ir svečiai susirinko Girios Pievelės (Forest Lawn) kapinėse prisiminti mirusius senelius, tėvelius, brolius bei seseris Vėlinių proga. Visi susirinko „Terrace of Starry Night" daržely, kuriame yra palaidota nemaža lietuvių. Kunigas P. Celiešius visus susirinkusius pasveikinęs pravedė maldą. Moksleivės Andrytė Giedraitytė, Vilija Kontrimaitė, Dalytė ir Rima Navickaitės, Milda Palubinskaitė ir Gailė Radvenytė skaitė tinkamas maldas bei eilėraščius, kuriuos paruošė Vilija Kontrimaitė. Kapai dalyvių papuošti gėlėmis ir prie kiekvieno kapo nuoširdžiai pasimelsta. Padėka visiems, kurie prisidėjo prie šio mirusių pagerbimo.

Gailė Radvenytė

Šiais metais Los Angeles Kun. Stasio Ylos kuopa darbščiai ruošėsi kalėdiniam susirinkimui. Šeštadienį, gruodžio 15 d., po lituanistinės mokyklos moksleiviai susirinko ruošti programą. Moksleiviai ruošė giesmynėlius, vainiką ir dovanėles jaunučiams.

Sekmadienį, po pamaldų, kuopos nariai ir tėveliai rinkosi dr. Brinkio gražiuose namuose. Pasivaišinus, programa prasidėjo. Programą pravedė Gailė Radvenytė — Los Angeles Kun. Stasio Ylos Moksleivių Ateitininkų kuopos pirmininkė. Prelatas P. Celiešius atidarė susirinkimą malda ir pokalbiu apie skirtumus tarp katalikų, protestantų, žydų ir muzolmonų tikėjimų. Toliau — Milda Palubinskaitė pravedė advento vainiko pristatymą.

Toliau sekė meninė dalis. Jaunučiai ir moksleiviai deklamavo kalėdinius eilėraščius. Po eilėraščių deklamavimo ponas Pranas Gasparonis paskaitė įspūdingą laišką iš Lietuvos, parašytą Kūčių vakarą. Po to jaunimas giedojo kalėdines giesmes ir tada, ponas Motiejūnas, Los Angeles Sendraugių pirmininkas, uždarė oficialią dalį.

Tėvams išsiskirsčius, dovanos buvo įteiktos Jaunučiams ir svečiai vaišinosi pyragaičiais ir dr. Brinkio nupirkta pizza. Visi išvažiavome, laukdami sekančio susirinkimo.

Tauras Radvenis

Detroito sendraugių veikla

Detroito Ateitininkų Sendraugių metiniame susirinkime išrinkta 1984-85 metams 6 asmenų valdyba. Savo posėdyje, Dievo Apvaizdos parapijos patalpose, taip pasiskirstė pareigomis: Benediktas Neverauskas — pirmininkas, Janina Udrienė — vicepirmininkė, Pranas Zaranka — vicepirmininkas, Jonas Mikulionis — vicepirmininkas, Jurina Rugienienė — iždininkė, Juozas Mika — narys.

Taip pat šiame posėdyje buvo bendrais bruožais aptartas veiklos planas, kuriame numatyta, pagal tradiciją, šie renginiai: Užgavėnių kaukių balius ir Ateitininkų šeimos šventė. Be to, šalia nuolatinio kontakto su Detroite veikiančių jaunučių, moksleivių ir studentų kuopų globėjais, bandysime Gavėnios metu suruošti bent porą paskaitų.

Jonas Mikulionis

Chicagos studentai

Chicagos studentų ateitininkų draugovė susirinko Jaunimo centre, sekm. spalio 14 d. Susirinkimą pravedė Dalia Polikaitytė ir Gaja Pemkutė. Dalyviams buvo išdalinti apklausinėjimo lapai — norima gauti narių naujus adresus, sužinoti kada patogiausia visiems susirinkti, kokios temos juos domina. SAS CV narė Raminta Pemkutė paminėjo kad

SAS CV planuoja išleisti du „Gaudeamus" numerius 1984-85 metais.

TRUMPAI

Hamiltone gruodžio 2 d. įvyko Ateitininkų bazaras Jaunimo centre. Ta proga Birutė Apanavičiūtė-Znotinienė turėjo savo paveikslų bei nuotraukų parodą.

Kanados ateitininkams bus skiriamas vienas „Ateities" žurnalo numeris. Medžiagą renka komitetas Toronte. Numeris ir finansuojamas kanadiečių, aukas renka dr. O. Gustainienė ir A. Puteris.

Bostone 1984.10.27 kultūriniam vakare Gintė Damušytė kalbėjo apie kelionę po Tarybų Sąjungą su Nacionaline Bažnyčių Tarnyba, kurioje dalyvavo 266 dvasiškiai ir pasauliečiai.

Chicagos ateitininkų kūčios įvyko gruodžio 23 d. Jaunimo centre. Lipniūno kuopos moksleiviai pasirodė su atitinkama programa.

Toronto ateitninkų kūčios — gruodžio 16 d. didžiojoj Prisikėlimo parapijos salėje — moksleiviai rinko maisto skardines neturtingiems šelpti Kalėdų proga.

Chicagos arkivyskupijos lietuvių sielovados direktorium paskirtas kun. dr. Jurgis Šarauskas, Cicero Šv. Antano parapijos administratorius.

MAS

Detroito Karaliaus Mindaugo kuopos valdybą sudaro Linas Udrys — pirmininkas, Aldas Kriaučiūnas — vicepirmininkas bei sekretorius, Vitas Rugienius — iždininkas. Kuopos veikloj numatyti mėnesiniai susirinkimai, kuopos laikraštėlio leidimas, išvykos bei paskaitos.

Toronto Šalkauskio kuopa rinkosi gruodžio 1 d. advento susitelkimui. Programą pravedė kun. Jucevičius, paruošė ir vaišes parūpino Indrė Čuplinskaitė

SAS

Chicagos studentų draugovė rinkosi lapkričio 18 d. klausytis dr. Kazio Ėringio paskaitos „Inteligencijos pasipriešinimo formos okupacijoje".

SVEIKINAME

— Lietuvių žurnalistų sąjungos Daužvardžio Fondo premijos jaunus spaudos bendradarbius, kurių straipsniai pasirodė ir „Ateity": Gytį Liulevičių, Vėją Liulevičių, Ramintą Pemkutę, Gają Pemkutę, Mildą Palubinskaitę, Gailę Radvenytę, Arą Tijūnėlį, Marių Katilių-Boydstun bei Aušrą Jasaitytę.

— Rasą (Šoliūnaitę) ir Remigijų Poskočimus, sukūrusius naują lietuvišką šeimą.

— „Ateities" redakcijos narė Rimą Janulevičiūtę, gavusią LF stipendiją tolimesniems mokslams.

UŽUOJAUTOS

— Prapuolenių šeimai, mirus jų broliui a.a. sol. Bernardui.

A.a. Janinai Rugytei-Račkauskienei mirus, reiškiame užuojautą jos sesutei Alicijai Rugytei, sūnui dr. Jonui Račkauskui su šeima ir kitiems giminėms.

Lietuvių Žurnalistų sąjungos Daužvardžio Fondo premijas 1984 m. laimėję jaunieji spaudos bendradarbiai premijų įteikimo šventėje Chicagoje, 1984.XII.9. Sėdi: Raminta Pemkutė, Aušra Jasaitytė, Gaja Pemkutė, Guoda Antanaitytė ir Nida Misiulytė. Stovi: Andrius Kulikauskas, Gytis Liulevičius, Vėjas Liulevičius, Marius Katilius-Boydstun ir Aras Tijūnėlis. Nuotraukoje nėra kitų 12 laureatų iš Kanados, Los Angeles ir Australijos, negalėjusių į šventę atvykti.

Nauja „Ateities" skaitytojų šeima Kanadoje, Milton — Violeta ir dr. Algis Mikelėnai ir vaikai: Ramona, Teresė, Amelija ir Justinas.

Vaiva Vaišnytė

Mieli ir Brangūs Ateities Redakcijos ir Administracijos nariai, „Žodis tapo Kūnu ir gyveno tarp mūsų" (Jono: 1-14).

Meldžiuosi, kad Jūsų pastangom spaudoje išreikštas žodis skaitytojams taptų „kūnu" — gyvenimu.

Kad gėris per „Ateities" puslapius skleistųsi ir tarptų. Visa tebūna atnaujinta Kristuje.

Darbo ir maldos vienybėje Jūsų

Sesuo M. Palmira

Gerbiamas kun. Prunski,

Norėčiau Jums padėkoti už paskelbimą jaunimui konkurso ir paskyrimą premijų. Kaip tik dabar bandau patekti į Yale universitetą ir, kai alumnai su manim kalbėjosi, jie labai susidomėjo mano dalyvavimu konkurse, ir lietuviškumu iš viso.

Ina Šilgalytė

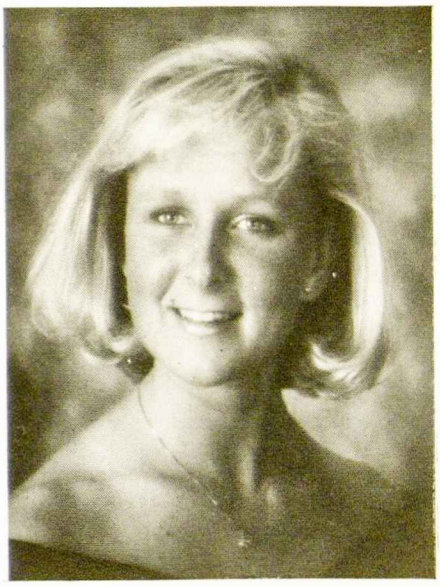

Živilė Tomkutė

Šie konkursai duoda progą kaip nors įsijungt į Lietuvių visuomenę labiausiai tiems, kurie gyvena miestuose, kur mažai lietuviško jaunimo. Dar kartą labai dėkoju.

Su pagarba,

Vaiva Vaišnytė

„Dėkoju už mano rašinio tokį didelį įvertinimą ir premiją. Gailiuosi, kad negaliu dalyvauti. Stengsiuos ir ateityje kiek galėdama rašyti ir bendradarbiauti lietuvių spaudoj".

Rūta Stroputė

Man perdavė pinigus už mano laimėjimą, „Ateityje". Aš esu labai dėkinga ir rašysiu toliau!

Ačiū,

Ina Šilgalytė

Milda Palubinskaitė

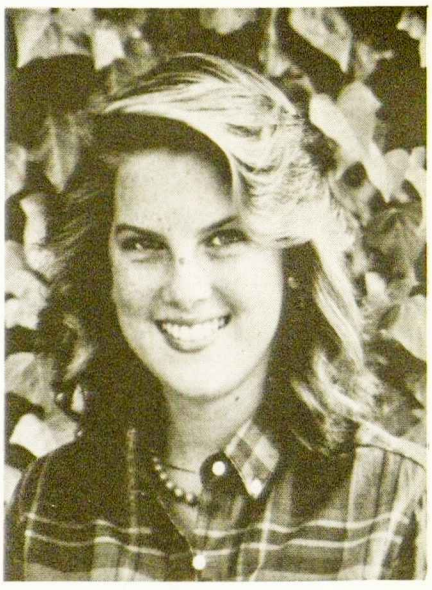

Gailė Radvenytė

Labai dėkoju už Jūsų dovaną. Norėčiau ir toliau rašyti „Ateičiai", kai tik bus proga. Tuo pačiu, siunčiu savo nuotrauką, kurios jūs paprašėte.

Jūsų,

Gailė Radvenytė

Dovanokite, kad taip ilgai man užtruko padėkoti, nors ši premija mane labai nudžiugino. Mano amerikiečiai klasės draugai negali tikėti, kad aš užtenkamai gerai moku „svetimą" kalbą, kad mano rašinys yra premijuotas. Mačiau iškilmių nuotrauką. Būt buvę smagu ir man dalyvauti, bet Čikaga toli... Dėkui už čekį. Portretinės nuotraukos neturiu, bet neužilgo gausiu.

Ačiū „Ateičiai" už suteikimą progos jaunimui išbandyti savo kūrybingumą.

Su pagarba,

Živilė Tomkutė

Labai dėkoju, kad pranešėte Šv. Kazimiero konkurso rezultatus man. Atsiprašau, kad taip vėluoju, atsakydama Jūsų laišką. Siunčiu fotografiją, jei jos dar reikėtų, ir vėl dėkoju jums!

Garbė Kristui,

Milda

Milda Palubinskaitė Šv. Kazimiero konkurse laimėjo pirmą premiją poezijos žanre.

ALp(LKA)1786
1985, Nr.1

91.192.26.